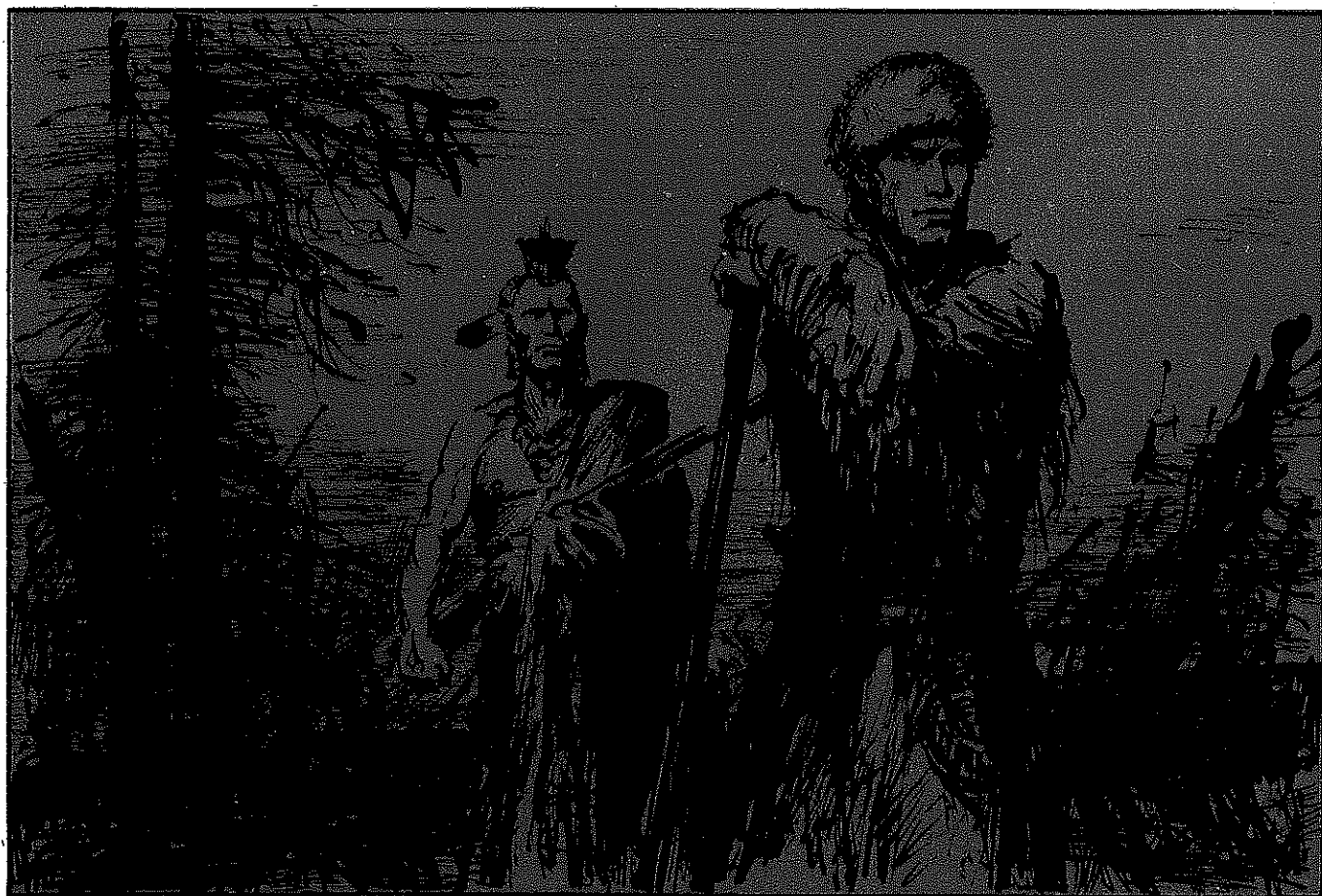

2143 / 220 / 1-5 / 54

**JAMES FENIMORE
COOPER ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★**

STOPAŘ

MLADÁ FRONTA 1968

1

ROMÁNOVÝ SEŠIT ZA 350 KčS

James Fenimore Cooper se narodil v Burlingtonu ve státě New Jersey 15. září 1789, šest let po tom, co byla oficiálně uznána samostatnost Spojených států. Jeho otec, soudce William Cooper, získal během americké revoluce a v době krátce po ní rozsáhlé pozemky u jezera Otsega ve střední části novoyorského státu. Obyvatelstvo nové země se tehdy rychle rozrůstalo a původně osídlený úzký pás na pobřeží Atlantského oceánu se stal záhy těsným. Hranice se začíná posunovat směrem západním, dále do vnitrozemí. Mnoho rodin se tehdy vydalo hledat si nový domov. Jedním z nejúspěšnějších zakladatelů nových osad (a zároveň i jedním z nejúspěšnějších obchodníků půdou) se stal soudce Cooper. Prodával novým osadníkům po částech své pozemky a rok po narození malého Jamese se s celou rodinou přestěhoval do krajiny, kterou předtím úspěšně zabydlil novými lidmi. Usadil se ve vesnici, jež dostala po něm jméno Cooperstown.

V malé pionýrské osadě vyrůstal James v denním živém styku s přírodou i rázovitými, drsnými lidmi. Jen takoví se uplatnili v končinách, kde se mohli spolehnout pouze na své ruce, na svou dovednost a pracovitost. Krajem procházeli zkušení průvodci výprav táhnoucích dále na západ, z hlubokých lesů se vraceli do obydlených míst dřevaři a lovci. Dovedeme si představit, jak dychtivě naslouchal malý chlapec jejich vyprávěním o Indiánech, o životě v lesích, o lovu zvěře.

Takové prostředí bylo jako stvořené pro budoucího spisovatele románů, jejichž velkým přínosem je právě úchvatné vylíčení krás americké přírody, jak ji viděli první bílí obyvatelé. Vyrůstal na samém pokraji divočiny, v široké volnosti, v níž druhy jeho dětských her byly slunce a vítr. Bohatá, životem kypící a dosud lidskou rukou nepokorená příroda mladé země začínala hned za prahem otcovského domu. Něco z té venkovské volnosti, z nespoutanosti do dálky se táhnoucích plání a lesů přešlo i do díla spisovatelova v obrazech, které nás i po tolika letech naplňují vzrušením — snad také proto, že na těch místech stojí dnes města a továrny.

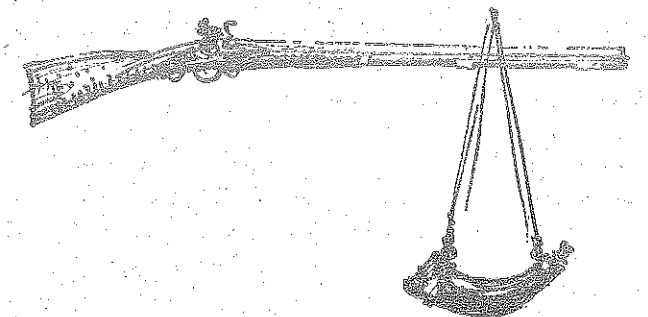
Cooper nevyrůstal ovšem jen ve hrách. Chodil do vesnické školy, později byl poslán na výchovu do

Albany, hlavního města státu Nový York, a pak i na známou yaleskou kolej. Přísná kázeň, která tam vládla, nevoněla však hochovi, jenž vyrostl ve zcela jiných podmínkách. Pro jakýsi nezbedný kousek musel z Yale odejít a otec rozhodl, že z něho bude námořník. A tak se roku 1806 ocitá Cooper na lodi, plující do Anglie a Jižní Ameriky. Odbyl si svá učňovská léta na moři, nějaký čas pak sloužil na jezerech Champlain a Ontario, ale jeho lodnická dráha brzo skončila. V roce 1811 se oženil a usadil se na statku své ženy.

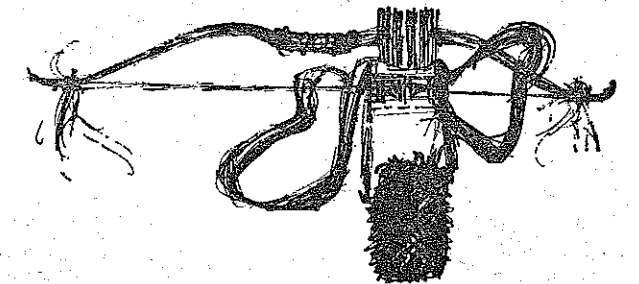
Ze zcela náhodného popudu stal se po několika letech klidného života ze statkáře romanopiscem. Chtěl totiž dokázat své ženě, že by dovedl napsat stejně dobrý (či snad stejně špatný) společenský román, jako byl ten, který právě předčítal. Dokázal to. Druhé dílo jej pak již proslavilo doma i za hranicemi. Byl to roku 1821 vydaný „Vyzvědač“. Sebevědomí amerického národa rostoucí s hospodářským vzestupem volalo po literatuře, která by se mohla postavit jako rovnocenný protějšek románům anglickým, zvláště tehdy tak rozšířeným dílům slavného autora historických románů Waltera Scotta. Proto se Cooperova kniha, jejíž námět je vzat z vlastních domácích dějin, setkala ve Spojených státech s velikým úspěchem.

Během dalších let napsal James Fenimore Cooper mnoho knih — horších i lepších. Nejvíce je však pamatován pro pět románů spojených ústřední postavou zálesáka Kožené punčochy, které se staly jakousi epopéjí počátků života Ameriky. Poprvé zde byly uvedeny do literatury pralesy a prerie, těžký a namáhavý život průkopníků a boje s Indiány. Cooper vylíčil mistrovsky přírodní krásy své vlasti, zvěčnil dojem, jímž působil na přicházející osadníky pohled na nesmírné, vlnivé moře listnatých lesů amerického středozápadu. Zachytil ve svých dílech kouzlo divoké přírody, kterou postupující civilizace stále více zatlačovala.

Jeho knihy četl s potěšením ve svém stáří Goethe, zalíbení v nich našel Balzac, Kožená punčocha byl hrdinou našich dědů i otců a jeho dobrodružné příhody budou jistě se zájmem sledovat i další generace.

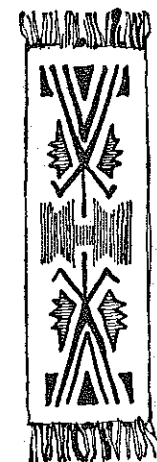
STOPAŘ

**JAMES FENIMORE
COOPER ★ ★ ★ ★ ★**

STOPAŘ

MLADÁ FRONTA 1968

KAPITOLA 1

*Louka se vonnou kaplí stane,
chrámem ta klenba tvoje, Pane:
horský vzduch kadidlem mi dýše,
myšlenkami se modlím tiše.*

MOORE

Čtyři poutníci, dva muži a dvě ženy, vylezli na hromadu kmenů, vyvrácených bouří, aby se rozhlédli po okolí. Vichřice skosila ty stromy jako stébla. Nyní se nad tímto koutem lesa rozprostřel nebeský jas jako nad oázou v temné pustině panenských pralesů. Polom se rozprostíral na temeni pahorku. Nebyl velký, přesto poskytoval rozsáhlý rozhled, vzácný pro poutníka, který došel až sem. Na horním okraji polomu nakupily slepé živly jeden kmen na druhý, takže oba muži i jejich méně odvážné družky, které ovšem potřebovaly trochu pomoci a povzbuzení, aby nezůstávaly pozadu, mohli po nich vystoupit ještě několik metrů nad úroveň planiny. Větve vonící dosud vadnoucím listím se tak propletly, že jich člověk mohl použít jako zábradlí. Jeden kmen byl úplně vytržen. Jeho kořeny, obalené vrstvou hlíny, směřovaly vzhůru a vytvořily jakousi plošinku, dosti pohodlnou, pro naše čtyři poutníky. Z pouhého popisu zevnějšku těchto lidí čtenář asi neuhodne, jaké bylo jejich poslání. Všichni putovali divočinou. Ale i kdyby tomu tak nebylo, rozhodně je jejich společenské postavení nezhyčovalo příliš pohodlným životem.

Dva z nich, muž a žena, patřili k původním pánům této země — byli to Indiáni proslulého kmene Tuskarorů.¹ S nimi cestoval muž, na němž bylo na první pohled znát, že strávil život na moři, avšak bez význačné hodnosti, nejspíše jako obyčejný námořník. Doprovázela ho mladá dívka stejně prostého původu jako on. Ale její způsobné chování, skromná a oduševnělá tvář, to všechno působilo dojmem jemné inteligence, která tolik zvyšuje kouzlo ženské krásy. V tomto okamžiku se v jejich velkých modrých očích zračila velkolepost krajiny a její milá tvář tonula v zamyšlení, jež u vážných a vnímavých duší zakrývá i nejhlubší vzrušení.

¹ Tuskarorové — indiánský kmen, jenž patřil ke kmenovému svazku Irokézů (pozn. překl.).

A opravdu, pohled na tuto krajinu dovedl hluboce rozjítřit představivost. K západu, kam skupina hleděla, se zrak ztápěl v moři skvělého bohatého listoví, v pestré a živé zeleni, v nejnádhernejších odstínech, jaké se najdou na čtyřicátém druhém stupni severní šířky. Jilmy s něžnými smutečně svěřenými větvemi, černé druhy javorů, množství překrásných odrůd amerického dubu a velkolisté lípy splétaly své horní větve a tvořily obrovský, zdánlivě nekonečný listnatý koberec, jenž se táhl do dálky k zapadajícímu slunci, až nakonec splynul na obzoru s oblaky, jako mořské vlny splývají s okrajem nebeské klenby.

„Strýčku,“ řekla užaslá a okouzlená dívka svému průvodci, jehož paže se dotýkala, aniž se o ni opírala, aby její lehký a pevný krok byl jistější, „to je pohled jako na moře, které máš tak rád!“

„Prosím tě, Magnetko, to jsou nápady.“ Námořník často oslovoval svou neteř touto přezdívkou, aby naznačil, jak je přitažlivá. „Leda děcko by mohlo srovnávat tuhle hrstku lidí s pohledem na opravdovský Atlantik. Všechny tyhle vršičky stromů bys mohla připíchnout Neptunovi na kabát a vypadaly by na jeho hrudi jako pouhá kytice.“

„Doufám, že to nemyslíš vážně, strýčku. Podívej se dobře! Tisíce mil před sebou nevidíme nic než listí! Co víc se dá ještě vidět na oceáně?“

„Co ještě!“ odpověděl strýc a netrpělivě trhl loktem, jehož se dívka dotýkala. Měl paže zkříženy na hrudi a ruce zastrčeny pod rudou vestu, jaké se tehdy nosily. „Co ještě, Magnetko? Řekni raději, co nevidíme! Kde je mořská pěna? Kde je modř vody, kde jsou vlny, příboj, kde velryby, vorvani a kde je v tomhle kousku lesa věčné kolébání moře, má milá?“

„A kde uvidíš na moři, strýčku, koruny stromů, kde uslyšíš posvátné lesní ticho, kde ucítíš vůni listí, kde uvidíš tak nádhernou zeleň?“

„Ale, Magnetko; kdybys něčemu rozuměla, věděla bys, že zelená barva věští námořníkovi zkázu a zamlouvá se mu ještě méně než nějaký zelenáč.“

„Ale zelené stromy jsou něco docela jiného. Ticho, poslouchej, jak šumí vánek v listí!“

„Měla bys slyšet burácení severozápadního, děvče, jestli chceš něco vědět o větru. A kdepak máš bouře a uragány v tomhle kousku lesa, kde jsou pasáty¹ a antipasáty? A jaképak ryby tu plavou pod tou mírnou hladinou?“

„Že i tady byly bouře, o tom je kolem důkazů dost a dost. A i když pod tímhle listovím nejsou ryby, je tam divoká zvěř.“

¹ Pasáty — stále severovýchodní větry, jež vanou na severní polokouli mezi hranicí tropického pásma a rovníkem.

„Nic o tom nevím,“ odpověděl strýc s námořnickou umíněností. „Co nám toho napovídali v Albany¹ o zvěři, s kterou se střetneme, a zatím jsme neviděli nic, ani co by polekalo tuleně. Pochybuji, že by se některé z vašich suchozemských zvířat dalo přirovnat k žraloku jižních moří.“

„Podívej se!“ zvolala neteř zaujatá více vznešeností a krásou nekonečného lesa než námitkami strýcovými. „Tam nad lesy se vine kouř — myslíš, že by mohl vycházet z nějakého obydlí?“

„Ano, ano, kouř znamená, že tam jsou lidé,“ odpověděl starý námořník, „a to stojí za tisíc stromů. Musím to ukázat Lučihlavovi, mohl by minout přístav, a nic by nevěděl. Kde je kouř, tam bude i lodní kuchyň!“

Poklepal lehce na rameno Indiánovi, jenž stál vedle něho, a ukázal mu tenký proužek dýmu, který se asi míli od nich zvolna prodíral houštinami listů a rozplýval se v chvějícím se ovzduší na takřka neviditelné praménky. Tuskaror patřil k bojovníkům ušlechtilého vzezření, jakých mezi původními obyvateli těchto končin ještě před sto lety žilo velmi mnoho. Stýkal se hodně s kolonizátory, poznal jejich zvyky, dokonce se naučil mluvit jejich řečí, a přece neztratil téměř nic z drsné vznešenosti a prosté důstojnosti náčelníka. Hovořil se starým námořníkem přátelsky, ale zdrženlivě, neboť byl příliš zvyklý stýkat se s důstojníky na různých vojenských stanicích, jež navštěvoval, aby nepoznal, že jeho nynější společník je jen prostý člověk. Choval se tak důstojně a klidně, že se Charles Cap — tak se jmenoval námořník — ani za nejhorší nálady, ani naopak ve chvílích bodrosti neodvážil chovat se k němu důvěrně, třebaže byli spolu již přes týden. Když však spatřil kroužky kouře, byl tak překvapen, jako by se před ním náhle objevila plachta na moři. Tehdy se poprvé za celou dobu, co se znali, námořník dotkl válečnickova ramene.

Tuskarorův bystrý zrak okamžitě kouř objevil. Celou minutu stál Indián na špičkách s rozšířeným chřipím, podoben jelenu, jenž větrí ve vzduchu podezřelý pach, a se soustředěným pohledem, jako mívá cvičený lovecký pes, který čeká na výstřel svého pána. Pak zas došlápl na chodidla a vydal jemný, sotva slyšitelný zvuk, který se tolik lišil od divokého pokřiku indiánských válečníků. Jinak na sobě nedal znát vzrušení. Zachoval naprostý klid, jenom pohled jeho temných, pronikavých očí klouzal po moři listoví, jako by si chtěl vštípit do paměti každou maličkost. Charles Cap a jeho neteř dobře věděli, že na

jejich dlouhé cestě divočinou je jistě čekají nebezpečí, ale žádný z nich nevěděl, zda je to dobré či špatné znamení, že jsou blízko nich ještě jiní lidé.

„Jsou to jistě Oneidové nebo Tuskarorové, Lučihlave,“ řekl Cap svému indiánskému příteli, oslovuje ho jménem, které mu dali Angličané. „Neměli bychom jít k nim a strávit pohodlnou noc ve vigvamu?“

„Tam není vigvam,“ odpověděl Lučihlav s naprostým klidem, „příliš mnoho stromů.“

„Ale určitě jsou tam Indiáni; možná, že to jsou tvoji staří známí, příteli Lučihlave.“

„Žádní Tuskarorové — žádní Oneidové — žádní Mohawkové — oheň bledých tváří.“

„U všech čertů, Magnetko, na tohle námořnický rozum nestačí. My staří mořští vlci rozeznáme pelech říčního lodníka od námořnickovy rohože, ale jsem přesvědčen, že ani nejstarší admirál loďstva Jeho Veličenstva nerozezná královský kouř od uhlířského.“

Jemné tváře krásné dívky zrůžověly a oči se jí zaleskly, když si pomyslela, že blízko nich v tomto moři lesů jsou lidé. Ale vzápětí pohlédla překvapeně na strýce a zeptala se váhavě, neboť se oba často podívali Tuskarorovým znalostem nebo ještě spíše jeho instinktu:

„Oheň bledé tváře? To přece nemůže Indián poznat, strýčku!“

„Před deseti dny, má milá, bych byl přísahal, že to nepozná, ale teď už nevím, co si mám myslet. Mohu se tě zeptat, Lučihlave, proč myslíš, že je to kouř bledé tváře, a ne rudé kůže?“

„Mokré dříví,“ odpověděl válečník tak klidně, jako když učitel vysvětluje početní poučku nechápavému žáku. „Hodně vlhka — mnoho kouře; hodně vody — černý kouř.“

„Nezlob se, příteli Lučihlave, ten kouř není černý, ani ho není mnoho. Připadá mi lehký a jemný jako pára stoupající z kapitánovy čajové konvice, pod kterou byl zapálen příliš malý oheň, protože se na celé lodi nenašel kus dřeva, leda pár třísek někde v podpalubí.“

„Příliš vody,“ odpověděl Lučihlav a pokýval hlavou, „Tuskaror je tak chytrý, že nedělá oheň z vody! Bledá tvář má velmi mnoho knih, ale pálí všechno; hodně knih — málo vědomostí.“

„To je na mou věru pravda,“ řekl Cap, jenž nebyl velkým přítelem učení. „Tehle šíp mířil na tvoje knihy, Magnetko. Náš náčelník má svým způsobem zdravý úsudek. Jak daleko máme teď podle tvého odhadu, Lučihlave, k té kalužince, kam se už tolik dní prodíráme a které říkáte Velké jezero?“

Tuskaror se podíval s klidnou převahou na námořníka a odpověděl: „Ontario je jako nebe; ještě jednou slunce vyjde a velký cestovatel uvidí.“

„Pravda, jsem velký cestovatel, s tím souhlasím. Ale tohle je moje nejdelší cesta po souši a mám z ní nejmíň užítku. Jestliže ten rybník sladké vody je tak blízko, Lučihlave, a je tak velký, snad by ho dvě dobré oči objevily; vždyt z našeho místa musíme vidět všechno na třicet mil kolem.“

„Pohleď,“ řekl klidně Lučihlav a ladně pokynul rukou: „Ontario.“

„Strýčku, jsi zvyklý volat ‚pevnina na obzoru‘, a ne ‚voda na obzoru‘, a proto ji nevidíš,“ zvolala neteř a rozesmála se rozmarným dívčím smíchem.

„Cože, Magnetko, myslíš, že bych nepoznal svůj rodný živel, kdyby byl v dohledu?“

„Ale Ontario není tvůj rodný živel, milý strýčku; jsi od slané vody, a tohle je sladká.“

„To by snad mátl mladého plavčíka, ale ne mne, starého mořského vlka. Poznám vodu, děvečko, i kdybych ji uviděl třeba v Číně!“

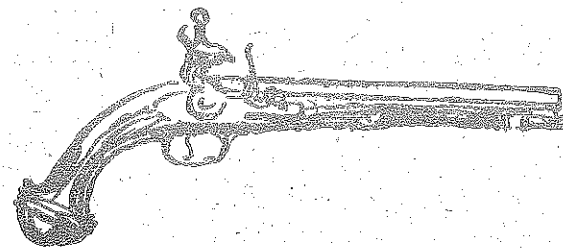
„Ontario,“ opakoval nadšeně Lučihlav a znovu ukázal k severozápadu.

Poprvé za tu dobu, co se znali, podíval se Cap na Tuskarora s trochou pohrdání, ale přesto napínal zrak ve směru náčelníkovy paže, která mířila k čistému pruhu nebe těsně nad hladinou listoví.

„Ano, ano, právě to jsem čekal, když jsem opouštěl pobřeží, abych hledal nějaký sladkovodní rybník,“ řekl námořník a pokrčil rameny jako člověk, který ví, co mluví, a nepokládá za nutné ještě něco k tomu dodávat.

„Možná že tam Ontario je, ale strčil bych je asi do kapsy. Až k němu dojdeme, doufám, že tam bude aspoň tolik místa, aby se na něm otočila naše kanoe. Ale jestli jsou nablízku bledé tváře, Lučihlave, rád bych se s nimi pozdravil!“

Tuskaror beze slova přikývl a celá skupinka mlčky sestoupila s kořenů vyvráceného kmene. Když se octli na pevné zemi, prohlásil Lučihlav, že se jde podívat, kdo ten oheň zapálil; své ženě a oběma bělochům radil, aby se vrátili ke kanoe, kterou zanechali daleko na řece, a počkali, až přijde zpátky.

„Ne, ne, náčelníku, to by šlo ještě tam, kde je v dohledu břeh, nebo na moři, kde je vyznačena cesta,“ namítl starý Cap. „Ale v téhle neznámé krajině by bylo nerozvážné pustit lodivoda tak daleko od lodi. Proto když dovolíš, nebudeme trhat společnost.“

„Co chce můj bratr?“ zeptal se vážně Indián, aniž dal najevo, že je uražen zjevnou nedůvěrou.

„Jít s tebou, příteli Lučihlave, nic jiného. Půjdu a promluví s těmi neznámými.“

Tuskaror bez námitek souhlasil a znovu poručil útlé, trpělivé a pokorné ženě, která naň svými velkýma, černýma očima nikdy nepohlédla jinak než s úctou, rozechvěním a láskou, aby šla ke člunu. Ale tu začala odporovat Magnetka. Byla přece jen žena, ač projevila za tak těžkých podmínek velkou odvahu a zdatnost. Zděsila se při pomyslení, že by ji oba mužští ochránci nechali tak naprosto opuštěnou uprostřed divočiny, která jí připadala nekonečná. Řekla tedy, že chce jít se strýcem.

„Tak dlouho jsem seděla v kanoe, že trochu té námahy mě jen osvěží,“ dodala s předstíraným klidem a jasná červeň se jí zvolna vracela do zbledlých tváří.

„Možná že ti lidé mají s sebou také ženy.“

„Pojď tedy, děvče, není to dál než jeden kabel¹, a hodinu před západem slunce jsme zpátky!“

Dívka, jejíž skutečné jméno bylo Mabel Dunhamová, dostala tedy svolení a přidala se k mužům. Avšak Červnová rosa, jak se jmenovala Lučihlavova žena, se bez námitek vydala ke kanoe. Byla poslušná a tak zvyklá samotě i lesnímu šeru, že necítila strach.

Ostatní tři, kteří zůstali na mytíně, se nyní pustili bludištěm spletených větví, až se dostali zas na okraj lesa. Lučihlavovi stačil k orientaci jediný pohled, ale starý Cap, dřív než se ponořil do stínu stromoví, rozvážně stanovil směr k místu kouře kapesním kompasem.

„Kormidlovat podle čichu, Magnetko, to se tak ještě hodí pro Indiána, ale našinec má školy a ví, jakou cenu má magnetická stříelka,“ poznamenal strýc a vykročil po stopách lehkonožného Tuskarora. „Dej na moje slova, Kolumbus by nikdy nebyl objevil Ameriku, kdyby měl jenom nos. Příteli Lučihlave, už jsi viděl takovýhle přístroj?“

Indián se otočil a pohlédl na kompas, jež držel Cap v ruce, aby podle něj určoval správný směr; pak odpověděl vážně: „Oko bledé tváře. Tuskaror vidí hlavou. Ať má Slaná voda (tak pojmenoval Indián svého druha) teď jen oko, žádný jazyk!“

¹ Albany — jedno z nejstarších měst USA. Bylo založeno Holanďany r. 1623. Bylo hlavním městem provincie New York.

¹ Kabel je mořská délková míra = 185,2 m.

„Chce říci, strýčku, že musíme být tiše; možná že nevěří lidem, s kterými se máme setkat.“

„Pravda, tak se Indiáni přibližují k táborům. Vidíš, prohlédl si křesadlo pušky; musím si také prohlédnout svoje pistole.“

Tyto přípravy Mabel neznepokojily, protože si na ně za dlouhé cesty divočinou zvykla. Šla za oběma muži krokem tak pružným, jako byl krok Indiánův. První polovinu cesty se nemuseli pohybovat příliš opatrně, stačilo, aby šli mlčky. Ale když se skupinka přiblížila k místu, kde měl podle odhadu hořet oheň, bylo třeba mnohem větší ostražitosti.

V lese bránily rozhledu vysoké, rovné stromy. Každá rostlina se drala ke světlu a pod listnatými nebesy se šlo jako pod obrovskou přírodní klenbou podpíranou tisíci sloupy. Tyto kmeny však skýtaly často útulek dobrodruhům, lovcům nebo nepřátelům. A proto čím více se Lučihlav blížil k místu, kde svým vycvičeným a neomylným pudem vycítil přítomnost větřelců, tím lehčím krokem postupoval vpřed, bedlivěji se kryl a napjatěji pozoroval okolí.

„Pohled, Slaná vodo,“ řekl vítězoslavně a ukázal mezerou mezi stromy, „oheň bledé tváře!“

„Na mou duši, ten chlapík má pravdu!“ mumlal Cap, „opravdu jsou tam a jedí si klidně jako v kabině třípalubní lodi!“

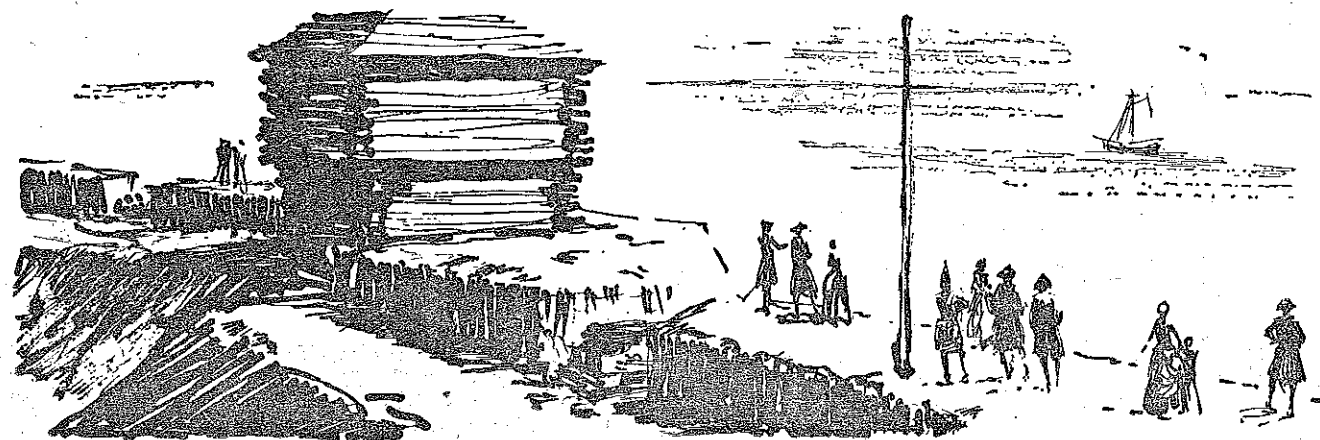
„Lučihlav má pravdu jen napůl,“ šeptala Mabel, „jsou tam dva Indiáni a jeden běloch.“

„Bledé tváře,“ řekl Tuskaror a zvedl dva prsty, „rudoch,“ zvedl jeden prst.

„Těžko říci,“ odpověděl Cap, „kdo má pravdu a kdo se mýlí. Jeden je docela bílý, je to hezký hoch a budí dobrý dojem; druhý má tak rudou kůži, jakou mu může dát jen hlinka nebo příroda, ale třetí je vystrojen jen zpola, není to ani briga¹, ani škuner².

¹ Briga — dvoustěžňová plachetnice.

² Škuner — velká plachetní loď.

„Bledé tváře,“ opakoval Lučihlav a znovu zvedl dva prsty, „rudoch“ — a ukázal jeden prst.

„Má jistě pravdu, strýčku, zdá se, že ho zrak nikdy neklame. Ale teď se musíme dovědět, jestli se setkáme s přáteli, nebo s nepřáteli. Možná že to jsou Francouzi.“

„Stačí jeden výkřik, a hned se to dovíme,“ odpověděl Cap. „Stoupni se za strom, Magnetko, kdyby snad těm ničemům napadlo vypálit salvu hned a bez vyjednávání. Za chvíli zjistíme, pod jakou vlajkou plují.“

Strýc si nasadil obě dlaně k ústům jako trubku a už se chystal zahalekat, ale vtom mu je Lučihlav rychlým pohybem strhl a zmařil jeho úmysl.

„Rudoch — Mohykán,“ řekl. „Mohykán dobrý, bílé tváře — Yankeecové².“

„To je poselství nebes,“ řekla tiše Mabel, kterou trochu polekala možnost krvavé bitky v tak odlehle divočině. „Pojďme ihned k nim, strýčku, řekneme jim, že jsme přátelé.“

„Dobrá,“ řekl Tuskaror, „rudoch je klidný a ví, co má dělat; bledá tvář je ukvapená a hned střelí. Ať jde žena.“

„Cože!“ zvolal Cap udiven, „poslat malou Magnetku jako průzkumný člun, zatímco dva koráby, ty a já, se budou se spuštěnými plachtami dívat, jak přistane! Jestli něco takového udělám...“

„Je to nejmoudřejší, strýčku,“ přerušila ho jemně dívka, „nemám vůbec strach. Žádný křesťan nebude střilet, jestliže před sebou uvidí samotnou ženu. Moje přítomnost tu bude zárukou míru. Nech mě jít napřed, jak si přeje Lučihlav, a bude všechno v pořádku.“

¹ Mohykáni — indiánský kmen, který žil na dolním toku řeky Hudsonu. Patřili ke kmenovému svazku Delawarů.

² Yankeecové — přezdívka Američanů, novějších anglických přistěhovalců do severních osad amerických (pozn. překl.).

Dosud nás tito lidé neviděli a aspoň nebudou tak překvapeni a poplašeni, až uvidí cizince.“

„Správně,“ odpověděl Lučihlav, který neskrýval, jak oceňuje Mabelinu odvalu.

„Neshoduje se to jaksi se ctí námořníka,“ odpověděl Cap, „ale protože jsme v lesích, nikdo se to nedoví. Jestli myslíš, Mabel...“

„Vím, strýčku. Nemusím se bát, budeš pořád blízko, abys mě ochránil.“

„Dobrá, ale vezmi si jednu moji pistoli...“

„Ne, raději budu spoléhat, že jsem mladá a slabá žena,“ usmála se dívka a zarděla se vzrušením. „Ženě hrozí mezi muži nejméně nebezpečí, když se dovolává ochrany. Nevyznám se ve zbraních a nechci o nich nic vědět.“

Strýc už neodporoval. Mabel dostala od Tuskarora několik přesných pokynů, dodala si odvahy a vykročila sama ke skupině, jež seděla u ohně. Ač jí prudce bušilo srdce, šla pevným krokem a předstírala, že se vůbec nebojí. V lese bylo mrtvé ticho. Muži, k nimž

se blížila, příliš horlivě ukájeli hlad, než aby se na okamžik odpoutali od této důležité činnosti. Asi třicet metrů od ohně však Mabel šlápla na suchou větévku. Nepatrné zapraskání pod její lehkou nohou stačilo, aby se dva muži bleskurychle vymrštili; byl to Mohykán, jak Lučihlav označil Indiána, a jeho společník, o němž dosud nebylo jisto, kdo vlastně je. Oba pohlédli na pušky opřené o strom, ale když spatřili dívku, zůstali stát, aniž se jich chopili. Pak řekl Indián několik slov svému druhovi a znovu zasedl k jídlu tak klidně, jako by se nic nepříhodilo. Druhý muž naopak odstoupil od ohně a šel Mabel vstříc.

Když se přiblížil, dívka poznala, že je to běloch, ale měl na sobě tak podivnou směs bělošského a indiánského oblečení, že zjistila barvu jeho pleti teprve po důkladné prohlídce. Byl to muž středních let a z jeho poctivé, upřímné a naprosto nezáludné tváře, o níž se však nedalo říci, že je hezká, Mabel vyčetla, že jí nehrozí žádné nebezpečí. Přesto se zastavila.

„Ničeho se nebojte, paní,“ řekl lovec — neboť podle jeho zevnějšku se dalo soudit, že je lovcem — „muži, které jste potkala v této divočině, dovedou slušně jednat se všemi, kdo mají rádi mír a spravedlnost. Tady mine všude dobře znají a možná, že jste také zaslechla jednu z mých přezdívek. Francouzi a rudoši na druhé straně Velkých jezer mi říkají Dlouhá karabina; Mohykáni, ten nejušlechtlejší a nejpoctivější kmen, pokud ještě žijí, mi říkají Sokolí oko; vojáci a hraničáři na této straně mě nazývají Stopařem, protože jsem nikdy neztratil ani jednu stopu, ať ji zanechal Mingo¹, nebo přítel, který se octl v nouzi.“ Lovec se nevychloubal. Mluvil jen s upřímnou sebedůvěrou jako člověk, který ví, že ať ho lidé poznali pod jakýmkoli jménem, nikdy se za svou pověst nemusel červenat. Na Mabel účinkovala jeho slova okamžitě. Sotva uslyšela poslední lovcovu přezdívku, zatleskala a opakovala:

„Stopař!“

„Ano, paní, říkají mi tak a zasloužil jsem si svůj titul poctivěji než mnohý velmož; ale mám-li vám říci pravdu, pyšním se tím, že najdu cestu, kde není žádná stopa, a nemusím ji hledat tam, kde stopy jsou. Vojáci na to mnoho nedbají a většinou ani neznají rozdíl mezi šlápotou a stopou; šlápotu může každý vidět, a stopu lze jen cítit.“

¹ Mingové — jeden z názvů Hurónů, mohutného kmene patřícího ke kmenovému svazku Irokézů. V XVIII. století žili na březích jezer Ontario a Huron a na březích řeky svatého Vavřince. Huróni vedli trvalý boj s Delawary. V době anglo-francouzských válek v Americe podporovali Francouze. — Mingem je zde míněn Indián lstivý a nečestný (pozn. překl.).

„Jste tedy přítel, který nám měl přijít naproti, jak můj otec slíbil?“

„Jestli jste dcera seržanta Dunhama, pak sám Velký duch Delawarů¹ ještě nemluvil pravdivěji.“

„Jsem Mabel a tam za stromy se skrývá můj strýc, který se jmenuje Cap, a Tuskaror zvaný Lučihlav. Vůbec jsme nevěřili, že vás můžeme potkat dřív, než se dostaneme k břehům jezera.“

„Byl bych radši, kdyby vás doprovázel Indián ušlechtlejší mysli,“ řekl Stopař. „Nemám rád Tuskarory, odešli příliš daleko od hrobů svých otců, než aby měli na paměti úctu k Velkému duchu. Lučihlav je ctižádostivý náčelník. Je s ním Červnová rosa?“

„Ano, doprovází nás, je to hodná a jemná žena.“

„A má čisté srdce; o Lučihlavovi se to říci nedá. Na své životní pouti se už musíme smířit s tím, co nám osud přináší. Jsou i horší vůdci než tenhle Tuskaror, i když má v sobě příliš mnoho krve Mingů na Indiána, který se stýká s Delawary.“

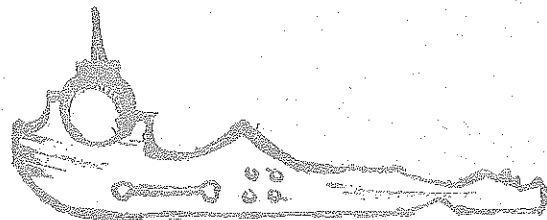
„Pak jsme asi měli štěstí, že jsme se potkali,“ řekla Mabel.

„Rozhodně to není neštěstí; slíbil jsem seržantovi, že jeho dceru bezpečně dovedu do pevnosti, i kdybych na to měl doplatit svým životem. Chtěli jsme se s vámi setkat, dřív než přijдете k vodopádům, kde jsme nechali svoji kanoi. Myslím, že nebude škodit, jestli vám půjdeme kus cesty naproti, abychom vám pomohli, kdybyste potřebovali. Dobře, že jsme přišli. Nevím jistě, jestli Lučihlav dokáže proplout řekou.“

„Tu přichází můj strýc a Tuskaror; můžeme si k vám teď všichni přisednout.“

Mabel dobře věděla, že Cap s Lučihlavem přijdou blíž, jakmile zjistí, že s ní muži jednají přátelsky. Několika slovy jim řekla, co se dověděla od lovce. Nato všichni zamířili k dvěma mužům, kteří zůstali sedět u ohně.

¹ Delawarové nebo Lenni-Lenapové, jak se sami nazývali, obývali v XVIII. století údolí řeky Delaware a pobřeží Atlantického oceánu až k nynější Severní Karolině. Utvořili mohutný kmenový svazek, bojující se svazkem Hurónů. Delawari byli většinou spojenci Angličanů (pozn. překl.).

KAPITOLA 2

*Dokavad, Přírodo, tvé skromné dítě
nechá tvůj chrám, neposkorní tě
svou prostou obětí,
tu dary země jsou jen jeho,
a může s trůnu nebeského
jako král hleděti!*

WILSON

Mohykán jedl dál, ale druhý běloch vstal a dvorně smekl před Mabel čapku. Byl to mladík mužného a energického vzezření. Jeho oděv nebyl vysloveně námořnický jako stejnokroj Mabelina strýce, ale svědčil o tom, že jeho majitel žije také na vodě. V té době se opravdoví námořníci hodně lišili od ostatních lidí; jejich myšlení, vyjadřování a chování byly stejně příznačné pro jejich povolání, jako názory, řeč a oděv prozrazují muslima. Třebaže Stopař byl mužem v nejlepších letech, nepocítila Mabel při setkání s ním rozpaky asi proto, že se na rozhovor s ním připravila. Když se však její pohled setkal s pohledem mladíka, který stál u ohně, sklopila oči, neboť se jí zdálo, že postřehla v jeho pozdravu výraz obdivu. Ve skutečnosti to bylo vzájemné porozumění dvou mladých lidí, které sblížoval téměř stejný věk, příjemný vzhled a podmínky, za kterých se setkali.

„Tyhle přátele vám poslal naproti váš otec,“ řekl Stopař dívce s poctivým úsměvem. „Tu je velký Delaware, který zažil právě tolik slávy co neštěstí. Má jméno, které přísluší náčelníkovi, ale protože se člověku nezkušenému v indiánském jazyce zpravidla špatně vyslovuje, přeložili jsme je do naší řeči a nazýváme ho Velkým hadem. Nesmíte si však myslet, že to jméno snad naznačuje, že je zrádnější, než rudoši bývají; říká jen, že je moudrý a že zná všechno, co dělá z muže bojovníka. Lučihlav ví, co mám na mysli.“

Zatímco Stopař hovořil, oba Indiáni si upřeně prohlíželi jeden druhého. Tuskaror pak přistoupil k Velkému hadovi a mluvili spolu zřejmě přátelsky.

„Rád vidím,“ pokračoval Stopař, „jak se dva rudoši pozdravují v lesích, pane Cape, připadá mi to jako pozdrav dvou přátelských lodí na oceáně. Ale zmínka o vodě mi připomíná našeho mladého přítele Jaspera Westerna; tu je a může se pochlubit, že se trochu

vyzná v plavbě, protože prožil celý život na Ontariu.“

„Jsem rád, že jsem se s vámi seznámil, příteli,“ řekl Cap a srdečně stiskl mladému sladkovodnímu plavci ruku. „Ovšem, musíte se ještě hodně učit, když uvážíme, jakou školou jste zatím prošel. To je má neteř Mabel; přezdívám jí Magnetka, sama netuší proč, ale vy máte jistě dobrou průpravu, rozumíte kompasu, a tak snadno uhodnete.“

„Rozumím vám dobře,“ odpověděl mladík a bezděčně pohlédl temnými pronikavými očima na uzardělou dívčinu tvář, „a nepochybuji, že plavec, který bude kormidlovat podle vaší Magnetky, nikdy neuvízne na mělčině.“

„Hleďte, užíváte některých výrazů našeho řemesla, a to docela vhodně, ale jinak mám obavy, že jste viděl víc zelené vody než modré.“

„Nesmíte se divit, jestli užijeme častěji slov, které se vztahují k pevnině; zřídka ji ztratíme z dohledu na dobu delší dvaceti čtyř hodin.“

„Tím hůř, tím hůř! Řekněme si pravdu, pane Westerne, kolem vašeho jezera je asi jen samá pevnina.“

„A kolem oceánu není samá pevnina?“ skočila mu hbitě do řeči Mabel, neboť se obávala, že starý námořník projeví příliš brzy svou neústupnou a až podivinskou zaujatost pro moře.

„Kdepak, děvče, kolem celé pevniny je jen samý oceán; lidem na souši to musím pořád vysvětlovat. Žijí, jak ani jinak být nemůže, uprostřed moře, a nevědí o tom. To je škoda, protože voda je největší a nejmocnější živé. Ale tenhle svět je nekonečně domyšlivý. Leckterý hlupák, který v životě slanou vodu ani neviděl, si často myslí, že zná víc než ten, kdo objel Hornův mys. Ne, ne, table pevnina není víc než ostrov; a všechno ostatní je voda.“

Mladý Western hluboce ctil mořeplavce, protože sám často snil, že se bude plavit po moři, ale zároveň miloval jezero, na němž prožil svůj dosavadní život a jež mu připadalo tak krásné.

„Vaše slova, pane,“ řekl skromně, „platí o Atlantiku. Ale my na Ontariu si vážíme země.“

„A to jen proto, že jste k ní stále připoutáni,“ poznamenal s dobromyslným úsměvem Cap. „Ale tady nese Stopař, jak mu říkáte, nějakou kouřící pečení a zve nás ke stolu. Připouštím, že zvěřinu člověk na moři neuvidí. Pane Westerne, jste mladý, a postarat se o dívku bude pro vás asi stejně snadné jako vytahovat provaz signální vlny; jistě vám to nezapomene, když jí opatříte něco na zub a na svlažení

hrdla. Já sám si přisednu k Stopaři a našim indiánským přátelům.“

Strýc Cap tenkrát ani netušil, kolik bylo v jeho slovech pravdy. Jasper Western se o Mabel staral pečlivě a dívka pak dlouho vzpomínala, jak vlídnou a kavaliérskou pozornost jí plavec za jejich prvního setkání prokazoval. Přitáhl k ní jedním koncem kládu, aby si mohla sednout, přinesl nejchutnější kousek zvěřiny a podal jí čistou vodu z pramene. Přisedl si k ní a zahrnoval ji tak jemnou a upřímnou péčí, že si záhy získal její náklonnost.

Skupinka seděla kolem pánve s kousky pečené zvěřiny, o kterou se všichni podělili. Rozhovor dobře vystihoval přirozenou povahu každého jednotlivce.

Indiáni mlčeli a jedli tak horlivě, jako by jejich záliba v jelení pečení neměla mezí. Zato oba běloši byli nadměru hovorní, ale každý uměněně hájil své názory. Jejich rozhovor budiž přesto na tomto místě zaznamenán, neboť čtenář se z něj dozví o určitých skutečnostech, jež mu objasní příští vyprávění.

„Jste jistě spokojen se svým životem, příteli Stopaři,“ řekl Cap, když už cestovatelé do té míry ukojili hlad, že si začali vybírat chutnější sousta, „prožijete dost nebezpečí i šťastných náhod a to my námořníci máme rádi, i když se cítíme doma na moři, kdežto vy na pevnině.“

„Tak docela pravdu nemáte. Na svých toulkách se setkáváme také s vodou,“ namítl Stopař. „My hraničáři dovedeme zacházet s veslem a lodním bidlem skoro stejně dobře jako s puškou a loveckým nožem.“

„Ovšem, ale umíte pracovat také s plachtovým ráhnem a s hloubkoměrem, vyznáte se v kormidle a řízení, umíte zacházet s kormidelním kolem a kladkovým lanem? Pádlo je dobré v kanoi, o tom není pochyby, ale co vám je platné na lodi?“

„Vážím si všech lidských povolání a věřím, že předměty, které jste vyjmenoval, mají svůj účel. Kdo žil tak dlouho mezi mnoha kmeny jako já, ten ví dobře, že různí lidé užívají různých věcí.“

„Také si to myslím, příteli Stopaři. Vezměte si třeba mého švagra, který je seržantem. Je to svým způsobem nejlepší člověk pod sluncem. Ale seržant, jak víte, je voják jako každý jiný. Když se chtěl ženit s chudinkou Bridgetou, mou sestrou, řekl jsem jí, co je to za chlapíka, jak bylo mou povinností, a co může očekávat od takového manžela; ale víte, co dokážou děvčata, když jim láska poplete hlavu. Pravda, seržant postupoval a v pevnosti prý zastává důležité postave-

ní, ale chudinka jeho žena se toho nedožila, protože umřela před čtrnácti lety.“

„Povolání vojáka je čestné, pokud ovšem bojuje jen na straně práva,“ odpověděl Stopař. „A poněvadž se Francouzi dopouštějí bezpráví vždycky, Jeho Veličenstvo a tyhle osady jsou vždycky v právu; proto jsem přesvědčen, že seržant jako správný muž má klidné svědomí. Nikdy jsem nespál tak sladce jako po boji s Mingy, i když jsem s nimi bojoval jako běloch, a ne jako Indián. Můj přítel Had má svůj způsob boje, jako já mám svůj. Přesto už mnoho let bojujeme bok po boku, aniž by si jeden o druhém myslel, že dělá něco špatného. Říkám mu, že je jen jedno nebo a jedno peklo, bez ohledu na naše náboženství, i když k obojímu vedou velmi četné cesty. Ale i bez své dobré průpravy bych pokládal cestu končinami, které se prostírají mezi námi a pevností, za velmi nebezpečnou, a to právě v této době a za nynějších poměrů na hranici. Na této straně Ontaria je teď tolik Irokézů jako na druhé. Právě proto, příteli Cape, nás seržant požádal, abychom vám šli naproti a vedli vás.“

„Jakže? Ti ničemové se odvažují křížovat vody tak blízko děl pevnosti Jeho Veličenstva?“

„Cožpak se nesletují havrani k tělu zabitě laně, i když je lovec nablízku? Žene je pud. Mezi pevnostmi a osadami cestuje dosti bělochů a Indiáni usilovně slídí po jejich stopách. Had šel po jedné straně řeky a já po druhé, abychom ty lotry vypátrali, zatímco Jasper vedl člun po řece. Je to odvážný plavec. Seržant mu se slzami v očích tak dlouho vyprávěl o své dceři, jak ji má rád a jak je milá a poslušná, že by se hoch spíš vrhl s holýma rukama do tábora Mingů, než aby nás nechal na holičkách.“

„To je chvályhodné, zaslouží si uznání za svou odhodlanost. Ale myslím, že hoch tak mnoho neriskoval.“

„Jen to, že ho někdo z úkrytu zastřelí, zatímco bude v kanoi zdolávat prudkou peřej nebo manévrovat v proudu soustředěný na skaliska. Podle mého mínění je cesta po řece, obklopené nepřátelskými zálohami, nejnebezpečnější a to nebezpečí Jasper podstoupil.“

„Proč mě, u všech čertů, seržant nutí cestovat sto padesát mil po souši? Dejte mi otevřené moře a nepřítel, na kterého je vidět, a zahraji si s ním po jeho způsobu, jak dlouho mu bude líbo, ať na dálku, či muž proti muži; ale nebaví mě dát se zabít jako spící hrdlička. Kdyby nešlo o Magnetku, obrátil bych okamžitě svou loď a hleděl bych se dostat zpátky do Yorku. Nechal bych Ontario Ontariem, ať je sladké, nebo slané.“

„Tím byste mnoho nespravil, příteli námořníku, protože cesta zpátky je delší a skoro stejně zlá. Důvěřujte nám a dovedeme vás bezpečně k cíli, nebo ztratíme skalpy.“

Cap nosil copánek svázaný úhoří kůží, ale temeno měl skoro holé. Pohladil si mimoděk lysinu a cípek, aby se ujistil, že je obojí ještě na místě. Byl v jádru statečný a nejednou hleděl chladnokrevně tváří v tvář smrti, třebaže nikdy neměla onu strašnou podobu, jak mu ji svým stručným, ale barvitým způsobem vylíčil jeho druh. Na ústup bylo příliš pozdě.

Cap se rozhodl, že se bude na celou záležitost dívat z lepší stránky, ač se nezdržel, aby nezamumlal pár kleteb na adresu svého švagra seržanta, který ho dostal do téhle bryndy.

„Nepochybuji, příteli Stopaři,“ odpověděl, když mu tohle všechno v rychlosti prolétlo myslí, „že se dostaneme bezpečně do přístavu. Jak jsme teď asi daleko od pevnosti?“

„Něco víc než patnáct mil, rychlých mil, neboť řeka je velmi prudká, jestli nás Mingové nechají na pokoji.“

„A tyhle stromy budeme mít pořád po pravoboku i levoboku, jako dosud?“

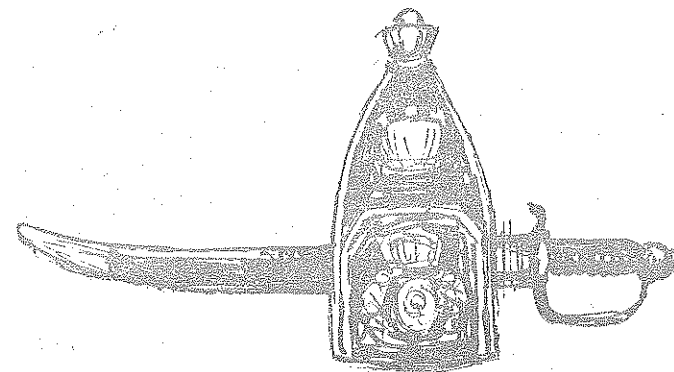
„Co tím myslíte?“

„Chci říci, jestli se budeme muset stále prodírat těmihle proklatými lesy?“

„Ale ne, pojedete kanoi po proudu Oswega a řeka už vojáci očistili od naplavených kmenů. Rychlý proud nás ponese dolů.“

„A kdo, u všech čertů, zabrání těm Mingům, o kterých jste mluvil, aby na nás nestříleli, až budeme obcházet měřčiny nebo budeme mít plné ruce práce s kormidlováním mezi skalami?“

„Snad Štěstěna, která už tolikrát jiným pomohla ve větších nesnázích.“

„No, štěstí se snad hodí pro stopaře, ale my námořníci máme rádi otevřené moře a rádi jdeme do boje s jasnou hlavou — bokem proti boku, a nestojíme o žádné stromy nebo skály, jež by se nám ve vodě stavěly do cesty. Ale dost povídání, Stopaři. Zbývá nám jen několik hodin světla. Raději bychom se měli pustit po řece, dokud je volná. Magnetko, jsi připravena?“

Mabel sebou trhla, zarděla se a hned se začala chystat k odchodu. Neslyšela ani slovo z rozhovoru mezi Capem a Stopařem, protože Sladká voda, jak všeobecně říkali mladému Jasperovi, jí poutavě vyprávěl o místu, kam cestovala, o jejím otci, kterého neviděla od dětství, o způsobu života v pohraničních pevnostech. Aniž si to uvědomovala, byla hluboce zaujata a poslouchala tak soustředěně, že neslyšela nic o těch nepřijemných věcech, o nichž hovořili oba muži těsně vedle ní. Přípravy k odchodu ukončily rozmluvu s Jasperem. Poněvadž lovci a průvodci nemají velká zavazadla, byli všichni v několika minutách připraveni na cestu. Než však opustili tábořiště, nashbíral Stopař plnou náruč kletí a k překvapení svých druhů je hodil do ohně; dokonce úmyslně přidal několik mokřých větví, aby se nad hranicí zvedl ten nejčernější a nejhušší kouř.

„Jestli chceš, Jaspere, zamaskovat svůj odchod, když opouštíš tábořiště,“ řekl, „kouř ti neuškodí, nýbrž prospěje. Jestli jsou nějakí Mingové na deset mil od nás, jistě někteří z nich slídí z kopců nebo z vrcholků stromů po kouři; jen ať jej vidí, tím líp. Ať přijdou, až budeme za horami.“

„Ale co když se nedají oklamat a půjdou přece po naší stopě?“ zeptal se Jasper, který si od setkání s Mabel začal víc uvědomovat jejich nebezpečné postavení. „Zůstane za námi nápadná stopa k řece.“

„Čím nápadnější, tím lepší; ani lstiví Mingové neuhodnou, kam odplula kanoj — jestli po proudu, nebo proti. V přírodě jen voda dovede dokonale smazat stopu, ale ani voda to někdy nedokáže, když stopa zanechá silný pach. Uvědom si, Sladká vodo, že jestli Mingové spatřili naše stopy pod vodopády a teď jdou za naším kouřem, budou se přirozeně domnívat, že ten, kdo šel proti proudu, půjde proti proudu dál. Jestli o nás něco vědí, tedy jen to, že skupina lidí odešla z pevnosti, a ani nejchytřejší Mingo si nebude myslet, že jsme sem šli jen pro zábavu, abychom se vrátili hned téhož dne a dávali v sázku své skalpy.“

„To je pravda,“ odpověděl Jasper, který se cestou k mýtině odpoutal od ostatních a šel vedle Stopaře,

„a rozhodně nemohou nic vědět o seržantově dceři, protože se přísně tajilo, že přijde.“

„A ani tady se nic nedovědí,“ řekl Stopař a ukázal svému druhu, jak pečlivě zašlapává otisky drobných Mabeliných nohou v listí, „jestli ten starý mořský platýz neprováděl svou neteř po mýtině jako laň poskakujícího koloucha.“

„Spíš jako starý jelen, Stopaři.“

„Není to podivín, Jaspere? S plavcem, jako jsi ty, Sladká vodo, se nemusím přít a nevidím velký rozdíl mezi tvými a svými vlohami, i když tvoje schopnosti se uplatňují na jezerech, zatímco moje v lesích. Poslyš, Jaspere,“ zasmál se Stopař svým nehlučným smíchem, „což abychom zkusili, z jakého je kovu, a pustili ho přes vodopád?“

„Ale co bude zatím s jeho hezkou neteří?“

„Nic se jí nestane; musí stejně přejít pěšky, podél vodopádu a my dva zatím vyzkoušíme toho mořského vlka; pak bude mezi námi jasno. Uvidíme, jestli nestřílí jen hubou, a on zas pozná, co dovedeme my tady na hranicích.“

Mladý Jasper se zasmál, protože měl rád žert a Capova povýšenost ho trochu urážela. Jen Mabelina hezká tvářička, její hbitá, lehká postava a srdečný smích stály jako štít mezi strýcem a zamýšleným kouskem.

„Jen aby se seržantova dcera nepolekala,“ namítl ještě Jasper.

„Ta se nepoleká, jestli má v sobě aspoň trochu seržantovy krve. Nevypadá jako strašpytel. Nech to tedy na mně, Sladká vodo, provedu to sám.“

„Ne, Stopaři, ty ne, utopili byste se oba. Až poletí kanoe vodopádem, musím být v ní.“

„Dobrá, ať je po tvém.“

Jasper se smíchem přikývl. V té chvíli všichni dorazili ke kanoi, o níž byla už několikrát zmínka.

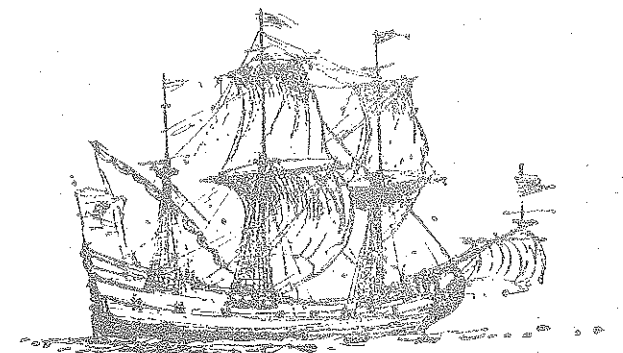
KAPITOLA 3

*Než tato pole znala pluh,
bohatě tekly proudy vod
a mezi lesy, lány luk
zpívaly řeky doprovod,
bystřiny pěnily, říčky si hrály,
prameny ze stínu vyskakovaly.*

BRYANT

O řekách, jež tekou do jižního cípu jezera Ontario, je známo, že jsou většinou úzké, pomalé a hluboké. Neplatí to však vždycky, neboť mnohé mají prudký spád, tvoří peřeje a na některých jsou i vodopády. K nim patří také řeka, po níž nyní pluli naši poutníci. Oswego vzniká spojením Oneidy s Onondagou, jež obě vytékají z lesních jezer; teče asi osm nebo deset mil klidnou, zvlněnou krajinou až na okraj přírodní terasy, odkud se s hlukem řítí do hloubi tří až pěti metrů na spodní plošinu. Odtud pak tiše a zvolna proudí hlubokým korytem, až nakonec vylije své vody do obrovské nádrže Ontaria. Člun, na němž připlula Capova družina z pevnosti Stanwixu, poslední vojenské stanice na Mohawku, byl připraven u břehu. Nasedla do něj celá skupina kromě Stopaře, jenž zůstal na souši, aby lehkou loďku odstrčil.

„Ať proud unáší člun zádi dopředu, Jaspere,“ řekl zálesák mladému jezernímu plavci, jenž vzal Lučihlavovi pádlo z ruky a zaujal místo kormidelníka, „nech ho unášet proudem. Jestli ti ďábelští Mingové narazí na naši stopu a přijdou až sem, jistě si prohlédnou známky v bahně. Když zjistí, že jsme odrazili od břehu přídí proti proudu, budou si přirozeně myslet, že jsme odpluli proti proudu.“

Jasper poslechl. Stopař, jenž byl v té době v plném rozkvětu sil, odrazil mocným rozmachem kanoi a vyskočil na příd tak lehce, že ani neporušil rovnováhu. Jakmile se kanoe dostala do středu řeky, silou proudu se otočila a začala neslyšně klouzat ve směru toku. Kanoe, do níž Cap s neteří nasedli, aby v ní vykonali dlouhou cestu plnou dobrodružství, byla loďka z kůry, jaké si stavějí Indiáni. Tyto čluny jsou pro svou neobyčejnou lehkost a pro snadné řízení zvláště vhodné k plavbě mezi mělčinami, plovoucími kmeny a podobnými překážkami, které se tu vyskytují velmi čas-

to. Oba muži — původní posádka kanoe — přenášeli často loďku bez nákladu i několik set metrů. I jediný muž by ji zvedl, ačkoliv to byl člun dlouhý a na kanoi dosti široký; nezasvěcený člověk by pokládal za jeho hlavní vadu značnou vratkost. Ale stačí, aby se někdo v tomto člunu plavil několik hodin, a pozná, že to není nepřekonatelný nedostatek. Mabel i její strýc se seznámili s rozmarnými pohyby kanoe tak dobře, že nyní seděli na svých místech docela pohodlně; ani váhová zátěž tří vůdců podstatně neomezila plavební schopnost člunu, poněvadž jeho ší-

roké, oblé dno vytlačilo potřebné množství vody, aniž se horní okraj loďky příliš ponořil. Byla to skvělá kanoe. Útlá žebra měla spojena řemeny, a až se na pohled zdála tak lehká, mohla zřejmě uvést dvojnásobný počet osob, než vezla nyní.

Cap seděl na nízkém sedátku uprostřed a Velký had si klekl vedle něho. Lučihlav opustil své místo na zádi a sedl si se svou ženou před ně. Mabel se přikrčila za strýcem. Stopař stál na přídi a Sladká voda na zádi a oba pádlovali dlouhými, klidnými, nehluknými rozmachy. Hovořilo se jen tiše, neboť všichni pociťovali, že je třeba opatrnosti, poněvadž se blížili k pevnostem a už je nechránily lesy.

Řeka Oswego byla v těch místech hluboká a tmavá a nepříliš široká. Vinula se tiše pod převislými stromy, jež na některých místech úplně uzavíraly výhled na nebe. Tu a tam se naplňovaly vyvrácené lesní velikány téměř dotýkaly hladiny a bylo velmi obtížné vyhnout se jejich větvím. Během celé cesty omývala řeka spodní větve stromů a listnatých křovin. Objevil se týž obraz, který tak skvěle vystihl podivuhodný básník, jehož verše uvádějí tuto kapitolu; země zúrodněná po staletí odumírajícím rostlinstvím, černá půda, řeka vylévající se téměř z břehů, panenský, nekonečný les — to všechno viděl člověk tak jasně a živě, jak to vylíčko Bryantovo pero. Byl to obraz kvetoucí a štědré přírody, jež dosud nebyla ujařmena, aby dávala užitek, jak si lidé zmanou; obraz přírody hýřivé, divoké, mnohoslibné, kouzelně barvitě i ve své nejdrsnější podobě. Nesmíme zapomenout, že se tyto události odehrávají v padesátých letech XVIII. století, tedy mnohem dříve, než spekulace vnesla do západních končin provincie New York civilizaci. V oné dávné době spojovaly obydlenou část newyorské provincie s kanadskými hranicemi jen dvě velké vojenské cesty; jedna přes jezera Champlainovo a Jiřího, druhá po Mohawku, Wood Creeku a řekách, jež jsme již popsali. Podél obou těchto cest byly zřízeny vojenské stanice, avšak ani jednu tvrz byste nenalezli celých sto mil mezi posledními pevnostmi u pramene Mohawku a počátkem Oswega, v kraji, který téměř celý prošli Cap a Mabel. „Často toužím po míru,“ řekl Stopař, „abychom se zas mohli toulat po lesích a pátrat jen po zvěři a po rybách. Je tomu už dávno, co jsme s Hadem žili u těchto řek, živili se zvěřinou, lososy, pstruhy a ani nás nenapadlo myslet na Mingo nebo na svoje skalpy! Často si přeju, aby se ty pozeňnané časy vrátily, protože nemám v povaze zabíjet lidi. Věřím, že mě seržantova dcera nepokládá za ničemu, který baží po lidské krvi.“

Při této poznámce, kterou pronesl zpola tázavě, se Stopař ohlédl. A třebaže ani nejzaujatější přítel by jeho opálenou, drsnou tvář neprohlásil za krásnou, líbil se jeho úsměv i Mabel, protože z každého lovcova rysu vyzařovala prostá nezáladnost, přímota a poctivost.

„Pochybuji, že by můj otec poslal takového člověka, aby provázal jeho dceru divočinou,“ odpověděla dívka a na oplátku se na něho usmála stejně upřímně, jenže mnohem roztomileji.

„To rozhodně ne; seržant se vyzná v lidech. Na mnoha pochodech a v mnoha bojích jsme stáli spolu bok po boku, jak říká seržant.“

„Vy jste tedy oním mladým přítelem, o němž se můj otec tak často zmiňoval v dopisech?“

„Jeho mladým přítelem? Ano, seržant má skutečně nade mnou vrch. Je o třicet let starší, a také třicetkrát lepší než já.“

„Ale v očích jeho dcery asi ne, příteli Stopaři,“ vmlsil se do hovoru Cap, jemuž se opět začala vracet dobrá nálada, poněvadž kolem něho zas plynula voda. „Třicet let, o nichž mluvíte, obyčejně devatenáctiletá dívka nepokládá za přednost.“

Mabel se zarděla, odvrátila tvář, aby se vyhnula pohledu Stopaře, který stál na přídi, ale hned se střetla s obdivným výrazem mladíka na zádi člunu. Její bystré, něžné modré oči hledaly poslední útočiště na hladině. Ale vtom zazněl pod klenbou stromů v lehkém vánku, který hladinu ani nezčeřil, temný rachot.

„Příjemný zvuk,“ řekl Cap a nastražil ucho jako pes, když uslyší vzdálený štěkot, „je to snad příboj na vašem jezeře?“

„To ne,“ řekl Stopař. „To jen rachotí řeka mezi skalami asi půl míle před námi.“

„Copak je na řece vodopád?“ zeptala se Mabel stále ještě zardělá.

„U ďábla! Příteli Stopaři, nebo vy, Sladká vodo (Cap začal tak oslovovat Jaspera), nebylo by lépe odklidit se a stočit kanoi blíž ke břehu? Nad takovými vodopády bývají obyčejně proudy. Než se nechat do nich strhnout, to už bych se rovnou mohl pustit do Maelstromu¹ a nebyl bych na tom o nic hůř.“

„Spolehněte se na nás, příteli Cape,“ odpověděl Stopař, „pravda, jsme sice jen sladkovodní plavci, a já se ani tím nemohu příliš vychloubat, ale vyznáme se v peřejích, proudech i vodopádech, a až poplujeme

¹ Maelstrom — mořský proud v Severním moři ledovém mezi Lofotskými ostrovy, pověstný víry, jež vtáhnou a pohltnou menší rybářské lodě. Je vyvolán stykem hlavního mořského proudu z jihu s přílivem a odlivem mezi Lofotami (pozn. překl.).

přes tento vodopád, dáme pozor, abychom si neutřili ostudu.“

„Poplujete přes vodopád?“ zvolal Cap, „co vás to napadlo! Snad nechcete do vodopádu v téhle skorápce?“

„Proč by ne? Naše cesta vede přes vodopád. Je snadnější jej přeplovat než vykládat zavazadla a celou míli přenášet kanoi a ostatní věci.“

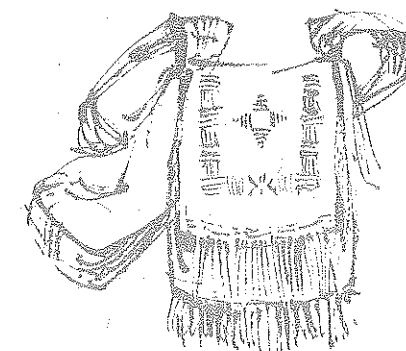
Mabel obrátila zbledlou tvář k mladému kormidelníkovi; v tom okamžiku uslyšela nové zaburácení, jež sem donesl závan větru. Teď, když věděli, co rachot způsobuje, zněl zvuk skutečně hrozivě.

„Mysleli jsme si,“ poznamenal Jasper klidně, „že vysadíme ženy a oba Indiány a my tři běloši, kteří jsme zvyklí na vodu, snadno s kanoi přeploveme, jak už mnohokrát.“

„A počítali jsme s vaší pomocí, příteli námořníku,“ řekl Stopař a kývl přes rameno na Jaspera, „protože jste zvyklí na burácení vln. Jestli nám někdo naše plavidlo nevyváží, všechna paráda seržantovy dcery se vykoupe v řece a utopí.“

Cap se zatvářil, jako by ho někdo opařil. Proplutí vodopádem chápal daleko vážněji než ten, kdo nemá o plavbě ani ponětí. Znal sílu vodního živlu a věděl, jak je člověk bezmocný, když je vystaven jeho běsnění. Avšak samolibost mu bránila opustit člun, zatímco druzí klidně a bez bázně navrhovali, aby se pokračovalo v cestě. Přes svou pýchu a přesto, že si zvykl a dovedl vzdorovat nebezpečí, raději by přece jen vystoupil, kdyby na jeho představitost nezapůsobil tak mocně obraz Indiánů stahujících skalpy s lidských hlav. Kanoe mu připadala přece jen jakýmsi útočištěm.

„A co bude s Magnetkou?“ zeptal se, neboť láska k neteri působila jeho svědomí další trápení. „Nemůžeme přece nechat Magnetku vystoupit na břeh, když jsou nablízku nepřátelští Indiáni?“

„U přechodu žádný Mingo nebude; je to příliš otevřené místo pro jejich darebáctví,“ odpověděl Stopař povzbudivě. „Lidská přirozenost se nezapře a k Indiánově povaze už patří, že se objevuje jen tam, kde ho nejméně očekávají. Na vychozené cestě se ho nemusíte bát; napadne vás nejradyji nepřipraveného. Ti divoci ničemové vás musí obelstít ať tak či onak. Obrát loď ke břehu, Sladká vodo, vysadíme seržantovu dceru u tamtoho kmene, ať se dostane na zem suchou nohou.“

Jasper poslechl a za několik minut vystoupili všichni z kanoe kromě Stopaře a obou lodníků. Přes svou stavovskou pýchu byl by Cap nejradyji šel s nimi, ale nechtěl ukázat tak nepřiměřenou slabost před sladkovodním plavcem.

„Na mou věru, nevidím v tom nic víc než obyčejnou plavbu po řece,“ řekl Cap. „Sletět přes vodopád, k tomu není třeba žádného plaveckého umění, to by dokázal největší nemotora právě tak dobře jako nejstarší námořník.“

„To zas ne, nepodceňujte Oswegský vodopád,“ namítl Stopař. „I když to není Niagara ani Genesee¹, ani Cahoos nebo vodopád Glennův², ani Kanadský vodopád³, není to pro začátečníka žádná hračka.“

Ať se seržantova dcera postaví tam na tu skálu a uvidí, jak my, hloupí zálesáci, zdoláváme překážku, kterou nemůžeme obejít. Nuže, Sladká vodo, teď pevnou ruku a přesné oko, všechno záleží na tobě, protože pana Capa můžeme počítat jen za cestujícího.“

Loďka se zatím vzdalovala od břehu a rozechvělá Mabel spěchala na skálu, kterou jí ukázali. Mluvila se svou družkou o nebezpečí, jež tak zbytečně podstupuje její strýc, a přitom upírala pohled na mužnou a silnou postavu Sladké vody, jak stál na zádi lehkého člunu a řídil jej. Když však došla k místu, odkud spatřila vodopád, mimoděk tlumeně vykřikla a zakryla si dlaní oči. V příštím okamžiku je zas odkryla. Jako očarovaná zůstala strnule stát a pozorovala bez dechu všechno, co se před ní odehrávalo. Oba Indiáni se klidně posadili na kmen a na řeku se sotva podívali. Lučihlavova žena si však stoupla vedle Mabel a sledovala pohyb člunu s takovým zaujetím, s jakým se dítě dívá na skoky akrobata.

¹ Vodopád Genesee — na stejnojmenné řece, jež protéká mezi provinciemi Pensylvánie a New Yorkem a vlévá se do Ontaria.

² Glennův vodopád na řece Hudsonu.

³ Kanadský vodopád — Niagarské vodopády dělí ostrov Goat Island na dvě hlavní části — vodopády americké a kanadské; hranice jde středem řečiště. Kanadský vodopád má tvar podkovy, je 724 m široký a téměř 50 m vysoký a padá jím desetkrát tolik vody co americkým (pozn. překl.).

Jakmile se člun octl v proudu, Stopař si klekl, ale pádloval dál, ač pomaleji a v souhlasu s pohyby svého druha. Jasper dosud stál. Upíral pohled na jakýsi bod za vodopádem, pátral zřejmě pečlivě po místu vhodném pro přejezd.

„Víc k západu, hochu; víc k západu,“ mumlal Stopař. „Tam, kde uvidíš pěnu. Koruna suchého dubu musí být v jedné čáře s kmenem zlomené jedle.“ Sladká voda neodpovídal, neboť kanoe plula středem řeky, přídí obrácena k vodopádu, a s rostoucí silou proudu se už její rychlost zvyšovala. Cap by se byl rád v té chvíli zřekl jakékoli slávy, kterou mu snad přinese tento čin, jen kdyby byl v bezpečí opět na břehu. Slyšel hukot vody, burácející dosud jakoby za stěnou, ale stále zřetelněji, stále hlučněji, viděl před sebou hranu hladiny, jak dole přetíná lesnaté břehy oblévané široko daleko zeleným třpytem běsnícího živlu, až se zdálo, že jeho částčky pozbývají zákonitě soudržnosti.

„Pryč s kormidlem, pryč s kormidlem, člověče!“ zvolal, když již déle nemohl potlačit strach a viděl, že kanoe klouže k vodopádu.

„Pryč — ovšem, ovšem,“ odpověděl Stopař; na okamžik se ohlédl a zasmál se svým obvyklým tichým a veselým smíchem, „všichni poletíme pryč, na mou duši! Zád trochu výš, hochu; zád trochu výš!“

Ostatní se zběhlo jako v závanu vichřice. Jasper pohnul pádlem, jak bylo třeba, kanoe se míhla průrvou a Cap měl na několik vteřin dojem, že se octl ve vroucím kotli. Cítil, jak se přídí lodi sklonila, viděl, jak divoce zpěněná voda ubíhá zběsile po stranách a jak se jejich lehká loďka zmítá coby skořápka; pak náhle shledal, stejně překvapen jako rozradován, že kanoe klouže po klidné vodě zátoky pod vodopádem, poháněna vytrvalými údery Jasperova pádla.

Stopař se dosud smál; pak povstal, vzal plechovou nádobku a lžiči z rohoviny a začal rozvážně měřit, kolik vody nabrali při přejezdu.

„Čtrnáct lžic, Sladká vodo, dobrých čtrnáct lžic. Musíš přiznat, že jsem tě viděl proplout s pouhými deseti.“

„Pan Cap se tak křečovitě vzpíral proti proudu,“ odpověděl Jasper vážně, „že jsem loď těžko udržel.“

„To je možné; nepochybuji, že je to pravda, když to říkáš, ale viděl jsem tě proplout s pouhými deseti lžicemi.“

Cap si nyní hlučně odkašlal, sáhl si na čůpek, aby se ujistil, že je na místě, a potom se ohlédl, aby posoudil nebezpečí, které právě překonal. Snadno si vysvětlil, proč je dosud živ a zdráv. Horní tok řeky padal svisle dolů do hloubky deseti až dvanácti stop; ale poblíž středu proud skálu tak vyhlodal, že

se tu voda řítíla úzkým kanálem pod úhlem asi čtyřiceti až čtyřiceti pěti stupňů. Kanoe se míhla touto záludnou soutěskou mezi skalisky, víry a zpěněnou, zuřivě kypící vodou; nezasvěcenec by se domníval, že tak křehké plavidlo musí ztroskotat. Ale neobyčejná lehkost byla kanoi jen ku prospěchu. Unášena po hřebenech vln a řízena bystrým okem a svalnatou paží letěla jako pírkó od jednoho zpěněného víru k druhému a její hladké boky přitom zůstaly takřka nesmočeny. Bylo třeba se jen vyhnout několika skalám, zachovat pevně směr, a prudká řeka vykonala ostatní.

Kdybychom řekli, že Cap žasl, vyjádřili bychom jen částečně jeho duševní stav. Byl zděšen. Nesmírná hrůza ze skal, kterou má většina námořníků, zveličila ještě jeho obdiv k odvážnému výkonu. Přesto nechtěl vyslovit svoje pocity, protože by musel přiznat příliš mnoho cti sladkovodní plavbě. Když si teď odkašlal a pročistil hrdlo, rozvázal se mu jazyk a začal mluvit s obvyklou povýšeností.

„Nepopírám, že znáte kanál, příteli Sladká vodo; znát kanál v takovém místě, to je hlavní věc. Míval jsem na lodi chlapíky, kteří by se znalostí tohoto místa projeli také.“

„Nestačí znát kanál,“ řekl Stopař. „Je třeba chladnokrevnosti a obratnosti, abyste udržel přímý směr a nenarazil na skály. V tomto kraji nenajdete plavce, kromě Sladké vody, který by s jistotou proplul Oswegským vodopádem, ač tu a tam někdo propluje. Já sám to dokážu, jen když mi štěstí přeje, a je třeba Jasperova zraku a paží, aby se člověk mohl spolehnout, že zůstane suchý. Čtrnáct lžic koneckonců není mnoho, ale byl bych radši, kdyby to bylo jen deset, protože se na nás dívala seržantova dcera.“

„Ale vy jste mu radil, vy jste mu říkal, jak má řídit člun a kudy má plout.“

„Pouhá lidská slabost, pane námořníku; takoví jsou běloši. Kdyby byl na mém místě v člunu seděl Had, nebyl by vykl ani slovo. Indián dovede držet jazyk za zuby; ale my bílí si vždycky myslíme, že jsme chytřejší než naši kamarádi. Já jsem se už skoro vyléčil z této slabosti, ale je třeba času, než vykořeníte, co ve vás klíčilo přes třicet roků.“

„Nemyslím si, pane, o té plavbě nic zvláštního.“

Zatím dopluli k místu, kde Jasper ukryl v křoví vlastní kanoe, a celá skupina se znovu nalodila. Cap s neteří a Jasper do jednoho člunu, Stopař, Lučihlav a jeho žena do druhého. Mohykán se vydal již napřed podél břehu a pátral s indiánskou ostražitostí a obratností po nepřítelových stopách.

Mabelina tvář znovu zružověla teprve tehdy, když kanoe zase unášel rychlý proud a poháněly občasně údery Jasperova pádla.

„Bylo to nebezpečné a provedli jste to odvážně,“ řekla Mabel, „ačkoliv jsem si přála, když jsem se na vás dívala, abyste se o to nebyli pokoušeli. Ale teď, když je vodopád za námi, se mohu jen obdivovat síle a smělosti, s jakou jste jím propluli.“

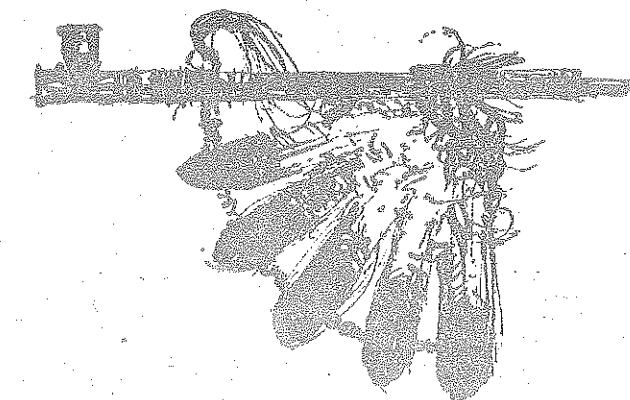
„Dělali jsme jen to nejlepší,“ odpověděl Stopař, „jen to, co bylo nejvýhodnější. Kdybychom se byli zdržovali přechodem a přenášením kanoe, byli bychom ztratili čas, a nic není cennějšího, když máte podezření, že jsou nablízku Mingové.“

„Ale teď se nemáme čeho bát. Kanoe plují rychle a za dvě hodiny, jak jste říkal, budeme v pevnosti.“

„Jen prohnany Irokéz by zkrivil vlas na vaší hezké hlavičce, děvčátko. Zavázali jsme se seržantovi, a myslím i vám, že vás ochráníme před nebezpečím. Hej, Sladká vodo, co je to tam dole v zatáčce pod keří — myslím na té skále?“

„To je Velký had, Stopaři, dává nám znamení, kterým nerozumím.“

„Ano, je to Had, jako že já jsem běloch. Vyzývá nás, abychom zajeli blíž k jeho břehu. Chystá se něco nedobrého, protože tak rozvážný a tvrdý muž by nedělal zbytečně poplach. Odvahu, přátelé! Jsme muži a zlu musíme mužně čelit. Vychloubání nikdy nevedlo k ničemu dobrému. Sotva jsem vás chlubně ujistil, že se nemusíte ničeho obávat, přichází nebezpečí a usvědčuje mě ze lži.“

KAPITOLA 4

*Lidský duch, chtěje předčít
přírodu, stvořil loubí zelené,
na němž se bujný břechan zachytí
a spousta vonných špků se jím pne.*
SPENSER

Oswego má pod vodopádem rychlejší a nepravidelnější tok než nahoře. Místy je řeka hluboká a teče klidně, ale jsou tam i mělčiny a přejeje. V době našeho vyprávění, kdy byla všude ještě neporušená příroda, byly říční soutěsky často nebezpečné. Kdo řídil kanoe, nepotřeboval mnoho zručnosti, ale v místech, kde byly skály a kde byl proud rychlý, bylo třeba mít se na pozoru; tam pak nestačila pouhá bdělost, a plavec musel být chladnokrevný, pohotový a silný, aby se vyhnul nebezpečí. To všechno Mohykán dobře věděl, a úmyslně vybral na řece místo s klidným proudem, kde mohl kanoe zadržet a domluvit se s přáteli, aniž by je vystavoval nebezpečí. Sotva Stopař poznal přítelovu postavu, stočil přídí svého člunu ke břehu a dal Jasperovi pokyn, aby jel za ním. V minutě unášel proud tiše obě loďky podél větví visících nad vodou; všichni mlčeli — někteří ze strachu, druzí z navyklé opatrnosti. Když se přiblížili k Indiánovi, dal jim Had znamení, aby se zastavili. Indián pak měl se Stopařem krátkou, ale vážnou poradou.

„Náčelník jistě nevidí nepřitele v suchém kmeni,“ řekl běloch svému rudému druhovi, „proč nám naznačil, abychom se zastavili?“

„V lesích jsou Mingové.“

„To jsme si mysleli již dva dny; ví to náčelník určitě?“

Mohykán mu klidně přidržel před očima hlavičku dýmky.

„Ležela na čerstvé stezce, která vede k posádce,“ — tak se říkalo na hranicích každému vojenskému objektu, ať v něm bylo vojsko nebo ne.

„Možná že je to hlavička z dýmky některého vojáka. Mnozí užívají indiánských dýmek.“

„Ať se můj bratr podívá,“ řekl Velký had a znovu přidržel nalezený předmět příteli před očima.

Hlavička z mořské pěny byla vyhloubena velmi pečlivě a s podivuhodnou zručností; v jejím středu byl malý latinský křížek, vyrytý tak jasně, že nemohlo jít o náhodu.

„Tohle svědčí o pořádném darebáctví,“ rozhořčil se Stopař. Byla v něm zakořeněna úcta nábožného ven-

kovana k posvátnému symbolu, který kdysi pronikl do této země, splynul s jejími pohanskými pověrami a zasáhl natolik do života lidí i věcí, že zanechal silné, dodnes patrné stopy v cítění obyvatelstva. „Žádného Indiána, kterého nepokřivila mazanost kanadských fráterů, by nenapadlo, aby něco takového ryl na dýmku. Ručím za to, že ten ničema se modlí ke kříži jen tenkrát, když chce přepadnout nevinnou oběť a provést něco dáblského. Zdá se ti, že někdo dýmky používal, Čingšguku?“

„Hořel v ní tabák, když jsem ji našel.“
„To máme co dělat, náčelníku. Kde zůstala stopa?“ Mohykán ukázal na místo vzdálené asi sto kroků. Teď šlo do tuhého. Oba hlavní vůdci se opodál několik minut radili, pak se vydali na břeh, došli k označenému místu a velmi pozorně stopu prohlíželi. Průzkum trval čtvrt hodiny, pak se běloch vrátil sám a jeho rudý přítel zmizel v lese. Obvyklý Stopařův výraz, prostý, čestný, upřímný a zároveň plný sebedůvěry, zpravidla působil velmi povzbudivě na všechny, o něž lovec pečoval; teď však na jeho poctivé tváři ležel stín starosti, který celou skupinu zarazil.

„Co se stalo, příteli?“ zeptal se ho Cap a ztišil jinak hlučný, hluboký a sdílný hlas do obezřetného tónu, který se více hodil do divočiny plné nebezpečí. „Křičuje snad nepřítel mezi námi a naším přístavem?“

„Nevím nic o přístavech, příteli Cape, ale pár kroků od tohoto místa je strašná stopa Mingova, čerstvá jako neprosolená zvěřina. Jestliže tudy přešel jeden rudý ničema, přešlo jich jistě ještě tučet, a nejhorší je, že šli směrem k pevnosti. Planinou kolem ní teď neproklouzne živá duše. Pronikavé oči Mingů objeví každého a pak bude mít jistě kulku v zádech.“

„Nemůže ta pevnost vypálit salvu z boku a vyčistit všechno na dostřel?“

„Ne, table pevnost není jako tvrze v osadách, má všeho všudy dvě nebo tři lehká děla nad ústím řeky; a pak — salvy z boku na tučet vzdálených Mingů, kteří leží za kmeny a skrývají se v lese, to by bylo jen plýtvání prachem. Zbývá nám jen jediná cesta a ta bude perná! Nemůžeme zůstat jinde než tady; obě kanoe dokonale skrývá vysoký břeh a křoviny, takže jen z protějšího břehu by je mohl některý ničema spatřit. Zde nám zatím nehrozí nebezpečí. Ale jak přimět ty krvelačné ďábly, aby šli zas proti proudu? — Ano, už to mám, už to mám, když to nepomůže, rozhodně nám to neuškodí. Jaspere, vidíš ten kaštan s širokou korunou nahoře nad posledním zákrutem řeky na našem břehu?“

„Ten vedle vyvrácené sosny?“

„Ano, právě ten. Vezmi si křesadlo a krabičku s troudem, připlíž se podél břehu a zapal tam oheň. Snad je kouř přivábí nad naše místo. Zatím obezřetně odplujeme s kanoem níže a najdeme si jiný úkryt. Stromů je tu dost a úkryt se v této krajině lehce najde, jak o tom svědčí četné zákeřné přepady.“

„Hned to provedu, Stopaři,“ řekl Jasper a vyskočil na břeh. „Za deset minut bude oheň hořet.“

„Tentokrát přilož hodně syrového dřeva, Sladká voda,“ řekl Stopař šeptem a srdečně se zasmál svým zvláštním smíchem. „Když potřebujeme kouř, voda nám ho zahustí.“

Mladík záhy zmizel z dohledu a rychle se prodíral k vyhlédnutému místu. Mabel se nespěšně pokusila namítnout, že je to nebezpečné, ale nikdo na to nedařal. Celá skupina se hned chystala změnit stanoviště, protože z místa, kde chtěl Jasper rozlít oheň, ji někdo mohl spatřit. Nebylo třeba spěchat, a proto pluli zvolna a opatrně. Čluny vyjely zpod větví a nechaly se nést proudem, až dopluly na místo, odkud bylo vidět kaštan, pod nímž měl Jasper rozdělat oheň. Tam se zastavili a všichni se na odvážlivce dívali.

„Kouř už vystupuje!“ zvolal Stopař, když závan větru zavířil na břehu slabým proučkem dýmu a zahrnal jej v kotoučcích nad hladinu řeky. „Dobrý křemen, kousek oceli, hodně suchého listí, a oheň je hned. Doufám, že Sladká voda nezapomene na mokré dřevo, to nám teď může pomoci.“

„Příliš mnoho kouře — příliš chytrosti,“ poznamenal stručně Lučihlav.

„Měl bys pravdu, Tuskarore, kdyby Mingové nevěděli, že jsou nablízku vojáci. Ti obvykle při odpočinku myslí víc na jídlo než na opatrnost a nebezpečí. Ne, ne, jen ať tam hodně naloží a ať to pěkně čoudí. Přičtou to na vrub nějakému skotskému nebo irskému hlupákovy, který se stará víc o ovesnou kaši nebo brambory než o indiánské úskoky a pušky.“

„Ale podle toho, co jsme slyšeli doma, vojáci na hranicích se prý v záludnostech svých nepřátel vyznají,“ řekla Mabel, „a jsou skoro stejně lstiví jako rudoši.“

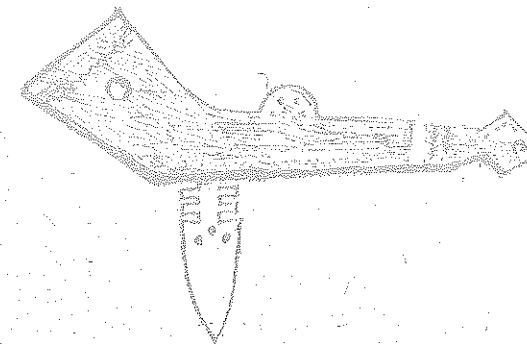
„To bych neřekl. Zkušeností zmoudřeli jen málo. Stavějí tu v lese své čety, roty a prapory jako doma na cvičišťích, o kterých tak rádi mluví. Jeden Indián má víc přirozené chytrosti než celý pluk našich vojinů ze zámoří; tomu říkám škola divočiny. Ale kouře je dost pro klid svědomí a my se raději poohlédneme po novém úkrytu. Hoch přilil do ohně celou řeku a Mingové si budou asi myslet, že je v lese nejméně celý regiment.“

Ještě než domluvil, nechal Stopař vyplout svou kanoe z houštiny větví, v nichž se skrývala, a v několika minutách jim kouř i kaštan zmizely za zákrutem řeky. Naštěstí se před nimi o několik metrů níže objevila malá zátoka a obě kanoe do ní vpluly.

Nemohli si přát lepší místo. Stromoví tu bylo husté, větve splývaly nad vodu a tvořily přímo klenbu. V hloubi zátočinky byl kousek písčitého břehu, kde se mohli skoro všichni pohodlně uvelebit. Jen z protějšího břehu je snad mohlo být vidět. Nebylo však velké nebezpečí, že by je z té strany někdo odhalil, poněvadž les tam byl ještě hustší a půda dál od břehu tak mokrá a bahnitá, že se po ní těžko chodilo.

„To je bezpečný útulek,“ řekl Stopař, když obhlédl zkoumavě zátočinu, „ale musíme ho ještě víc zabezpečit. Příteli Cape, prosím vás, buďte jen tiše a krotě své námořnické sklony. Já s Tuskarorem zatím připravíme vše, čeho je třeba, kdyby došlo k nejhoršímu.“ Nato odešel s Indiánem do nedalekého houští a usekli tam několik větších olšových a jiných větví. Snažili se dělat při tom co nejmenší hluk. Zarazili větve do bahnitého dna na vnější straně za kanoem. Voda tu nebyla hluboká a v desíti minutách stála mezi nimi a nebezpečnou stranou skutečná stěna. Projevili při této úpravě místa značnou dávku pohotovosti a nápaditosti, i když při tom hodně pomohl také přirozený tvar břehu, mělkost vody v zátočině i to, jak se propletené stromy skláněly do proudu. Stopař byl tak prozíravý, že vybral ohnuté větve, což nebylo v těchto místech těžké. Utal je kousek pod ohybem a zarazil tak, aby se právě ohnutou částí dotýkaly vody, takže umělá houština vypadala, jako by rostla přímo z vody, a nebudila podezření. Kdo by plul kolem, mýslil by si, že stromy vyrazily vodorovně z břehu a pak se ohnuly vzhůru ke světlu. Zkrátka jen mimořádně podezřívavé oko by se zde na okamžik zastavilo, aby hledalo za stromy nějaký úkryt.

„Nikdy jsem nebyl v lepším úkrytu,“ řekl Stopař s klidným smíchem, když skryš prohlédl zvenčí. „Lis-

ti našich nových stromů se krásně dotýká křovin nad našimi hlavami. Tiše! Tamhle přichází Sladká voda — je to vtipný hoch — brodí se, aby nenechal stopu na břehu! Hned poznáme, jestli máme dobrý úkryt nebo ne!“

Jasper se vracel; vykonal svůj úkol, a když nenašel kanoe, uhlí, že odpluly za zákrut řeky, aby je nebylo od ohně vidět. Navyklá opatrnost mu hned vnukla, že bude lépe, půjde-li řečištěm, aby nezůstalo žádné viditelné spojení mezi stopami, jež skupina zanechala na břehu, a místem, kde je její nové útočiště. Jestliže se kanadští Indiáni vrátí po vlastní stopě a objeví otisky, které zanechali Stopař a Had, když vystoupili na břeh a opět se vrátili k vodě, zmizí po nich všechny známky na břehu, protože voda nezachová otisky nohou. Hoch se tedy brodil po kolena řekou a bylo ho nyní vidět, jak jde zvolna podél břehu a pátrá po místě, kde se ukryly čluny.

Přátelé schovaní za stromy mohli vyhlížet četnými otvory v listoví. Kdo však byl trochu dál, neviděl nic. Ti, kdo se dívali z kanoí za touto stěnou na Jaspere, pozorovali, že hoch nemá tušení o Stopařově úkrytu. Sotva se octl za zákrutem, odkud nebylo vidět oheň, který zapálil, zůstal stát a s rozvahou i bedlivostí si prohlížel břeh. Chvillemi postoupil o osm či deset kroků, znovu se zastavoval a znovu pátral. Poněvadž tu řeka byla zanešena bahnem víc než jinde, přiblížil se ke břehu, aby se mu šlo pohodlněji. Došel tak blízko k umělému houští, že se ho mohl dotknout. Ale přesto nic neobjevil a už skoro úkryt přešel, když Stopař rozhalil spodní větve a tiše ho zavolal dovnitř.

„Je to dobré,“ řekl Stopař se smíchem, „i když oči bělochovy a Indiánovy se od sebe liší jako dva dalekohledy. Vsadil bych se se seržantovou dcerou o rúžek prachu proti wampumovému pásku¹, že by kolem našeho přístaviště mohl projít celý regiment jejího otce, a nikdo by neodhalil naši lest. Ale kdyby se Mingové pustili řečištěm, kudy prošel Jasper, chvěl bych se strachem o naše houští. Přes řeku je však neprohlédnou, a nebude tedy zbytečné.“

„Nemyslíte, příteli Stopaři, že by bylo vůbec nejmoudřejší,“ řekl Cap, „vydat se ihned na cestu a ujíždět pod plnými plachtami, dokud ti darebáci nezůstanou zaručeně za námi. My námořníci říkáme, že nejdelší je honička za zádi.“

„Nehnul bych se odtud s hezkou seržantovou dcerou, kterou doprovázíme, ani za všechny prach ze skladiště v pevnosti, dokud o sobě nedá vědět Had. Urči-

¹ Wampum — ulitové korálky, kterých Indiáni užívali jako peněz nebo zpracovávali na ozdobné pásy (pozn. překl.).

tě by nás stihlo zajetí nebo smrt. Kdyby mladá laňka — naše svěřenkyně — dovedla běhat po lese jako starý jelen, mohli bychom snad opustit kanoi. Oklikou bychom se dostali k pevnosti před úsvitem.“

„Tak pojďme,“ prohlásila Mabel a hbitě vyskočila plna nově probuzené energie. „Jsem mladá, silná, zvyklá na námahu, lehko předhonom strýčka. Nechci, aby mě někdo pokládal za přítěž. Nemohu dopustit, aby byly životy vás všech v nebezpečí kvůli mně.“

„Ne, ne, děvčátko, rozhodně pro nás nejste přítěží ani nevídaným hostem. Podstoupil bych rád dvojnásobné nebezpečí, abych vám a ctihodnému seržantovi prokázal službu. Nemluvím ti z duše, Sladká vodo?“

„To si myslím!“ řekl Jasper nadšeně. „Nic mě nepřiměje, abych opustil Mabel Dunhamovou, dokud nebude bezpečně v otcově náručí.“

„Dobře jsi to řekl, hochu, statečně a poctivě, a já se k tomu z plna srdce připojuji. Ne, ne, vy nejste první dívka, kterou vedu divočinou, a nikdy, kromě jednou, se žádné nic nestalo — tehdy to byl ovšem smutný den, ale to se už nikdy nesmí opakovat.“

Mabel se podívala z jednoho ochránce na druhého a krásné oči se jí zalily slzami. Podala upřímně oběma ruce a odpověděla jim trochu rozechvělým hlasem: „Nemám právo vás vystavovat nebezpečí. Můj otec vám poděkuje, i já vám děkuji! Ale nedávejte nic zbytečně v sázku. Dojdu daleko a často jsem ušla hodně mil z pouhého rozmaru. Proč bych se teď nepřemohla, když jde o můj vlastní život a hlavně o vaše cenné životy?“

„To je pravá žena, Jaspere,“ řekl Stopař a nepustil dívčinu ruku, dokud ji sama z vrozené skromnosti nevyprostila. „A jak si dovede člověka získat! My v lesích, Mabel, zhrubneme a často i naše srdce ztvrdnou, ale pohled na takovou dívku jako vy nás

přenes do dob našich mladých snů a blaží nás po celý další život. Myslím, že i Jasper vám řekne totéž; zrovna jako já v lesích nevidí ani Jasper na Ontariu hned tak děvče k pomilování, jako jste vy. Řekni, Jaspere!“

„Už bychom se měli raději pustit na cestu,“ řekla rychle Mabel, „připadá mi, že už kanoje nejsou dost bezpečné.“

„To nejde, rozhodně to nejde. Šli bychom víc než dvacet mil hustými porosty, přes kořeny, přes bažiny, a k tomu ve tmě. Za takovou skupinou lidí by zůstala široká stopa a nakonec bychom si museli cestu do pevnosti třeba probojovat. Počkáme na Mohykána.“

Stopař, na jehož radu v tak obtížném postavení všichni spoléhali, se zřejmě už rozhodl, a tak se dále o tom nemluvilo. Rozpadli se nyní na skupinky. Lučihlav si sedl se svou ženou opodál pod stromy a tiše s ní rozmlouval. Mluvil stroze, jeho manželka však odpovídala s pokornou měkkostí, jakou se vyznačuje poddanství divochovy ženy. Stopař a Cap se usadili do jedné kanoje a vykládali si o svých rozličných dobrodružstvích na moři a na zemi. Jasper s Mabel si sedli do druhého člunu a za pouhou hodinku se sblížili víc, než by za jiných okolností dokázali za dvanáct měsíců. Ačkoli byl nepřítel nablízku, čas jim pěkně utíkal.

„Kdybychom si tak mohli zakouřit, příteli Stopaři,“ poznamenal starý námořník.

„Pach tabáku by nás prozradil; nač bychom byli dělali všechna ta opatření na oklamání Mingů, když bychom jim teď řekli, kde mají po čichu hledat naši skryš. Ne, ne, nechte si zajít chutě a naučte se jedné ctnosti od rudokožců. Ti dokáží i týden nejíst, aby se zmocnili jediného skalpu. Neslyšíš nic, Jaspere?“

„Přichází Had.“

„Přesvědčme se, jestli má Mohykán lepší oči než Jasper, který také přišel vodou.“

Mohykán se opravdu objevil na téže straně, kde Jas-

per našel svoje přátele. Nešel však přímo jako on. Jakmile opustil zákrut, kde ho nemohl z horního konce řeky už nikdo spatřit, pohyboval se těsně při břehu. Z výhodného úkrytu za křovisky, kam nebylo vidět, se s největší opatrností ohlédl zpět.

„Had vidí ty ničemy,“ zašeptal Stopař. „Vsadím se, že skočili na vnaidlo a obklíčili oheň!“

Zasmál se tichým, srdečným smíchem, strčil loktem do Capa a všichni zas v naprostém tichu pozorovali Čingašgukovy pohyby. Mohykán vydržel celých deset minut bez pohnutí jako ten kámen, na kterém stál. Pak zřejmě uviděl něco zajímavého, protože se rychle otočil, úzkostlivým zrakem se bystře rozhlédl

podél břehu a vykročil rychle po proudu. Dával si přitom dobrý pozor, aby v mělké vodě svou stopu zahladil. Byl zřejmě rozčilen a spěchal, tu se ohlézl, tu zas dychtivě zkoumal každé místočko na břehu, kde myslel, že jsou ukryty kanoje.

„Zavolej ho,“ zašeptal Jasper, který nemohl udržet na uzdě svou netrpělivost, „zavolej ho, nebo bude pozdě. Hleď, už nás skoro přešel.“

„Ne, ne, hochu, není naspěch, věř mi,“ odpověděl jeho druh, „jinak by se Had už plazil. Kež nám osud dopřeje štěstí a moudrost! Jsem přesvědčen, že i Čingašguk se zrakem ostrým jako psi čich nás přehlédne a nenajde skryš, kterou jsme si tu udělali.“

Stopař jásal předčasně; ještě nedomluvil a Indián, jenž pokročil o několik kroků níže po proudu od umělé skrýše, se najednou zastavil; zadíval se pronikavě na přesazené stromy, vrátil se několika rychlými kroky, sklonil se, pečlivě rozhrnul větve a octl se mezi ostatními.

„Proklatí Mingové,“ řekl Stopař, jakmile jeho přítel byl tak blízko, že ho mohl oslovit bez nebezpečí.

„Irokézové,“ odpověděl stručně Indián. Mohykán šel po stopě nepřátel kus cesty směrem k pevnosti. Sotva zpozorovali kouř Jasperova ohně, ihned se vrátili po vlastních stopách. Čingašguk byl ve velkém nebezpečí, že ho odhalí, a musel se ukrýt, než skupina přešla. Jistě mu štěstí přálo, že divochy zaujal nový objev a nevěnovali obvyklou pozornost podezřelým známkám v lese. Přešli rychle kolem něho. Bylo jich patnáct a našlapovali lehce do vlastních šlápot. Čingašguk se mohl opět vydat za nimi. Když došli až k místu, kde Stopař s Mohykánem narazili na hlavní stopu, odbočili k řece a dorazili k ní právě ve chvíli, kdy Jasper zmizel za zákutem. Viděli teď přesně, kde kouř je, a proto se zas ponořili do lesů, aby se k němu nepozorovaně přiblížili. Čingašguk využil této příležitosti, sešel k řece a dostal se také za zákut. Byl přesvědčen, že ho nikdo nespátl. Nezastavil se, jak bylo řečeno, dokud neviděl, že nepřátelé došli k ohni. Zdrželi se tam však velmi krátce.

Mohykán se domníval, že Irokézové léčku prohlédli a uvědomili si, že je oheň měl svěst ze stopy. Rychle místo prozkoumali a rozdělili se. Několik jich šlo opět do lesa a šest nebo osm Indiánů se vydalo po Jasperových stopách podél břehu; došli po proudu až k místu, kde kanoe přistály. Dalo se jen tušit, kudy se pustí dál. Had příkládal jejich příchodu takovou důležitost, že se hleděl co nejrychleji setkat zase s přáteli. Podle toho, co vyčetl z posunků Irokézů, soudil, že se nepřátelé budou brodit dál podél břehu, ale nebyl si tím úplně jist.

Když Stopař pověděl o těchto událostech svým druhům, v obou běloších se ozvalo plavecké povolání a oba uvažovali o dalších možnostech podle svého.

„Vyplujeme ihned,“ řekl Jasper horlivě, „proud je silný, a když budeme pádlovat ze všech sil, dostaneme se brzy z dosahu těch ničemů!“

„A tento ubohý kvítek má zvadnout v lesích, sotva vykvetl na lučině?“ namítl mu přítel vzletnými slovy, jimž se mimoděk přiučil za dlouhého přátelství s Delawary.

„My musíme zemřít první,“ odpověděl mladík a u-

šlechtilý ruměncem mu zalil tvář až k spánkům. „Mabel a Lučihlavova žena si lehnou na dno člunů a my budeme konat svou povinnost jako muži.“

„Ano, zacházíš obratně s pádlem i s veslem, Sladká vodo, to ti přiznám, ale prokletý Mingo je při svých darebáctvích ještě obratnější; kanoe jsou rychlé, ale kulka z pušky ještě rychlejší.“

„Čest nám přikazuje, abychom podstoupili i takové nebezpečí, když jsme dali slib důvěřujícímu otci...“

„Ale čest nám nepřikazuje, abychom nedbali opatrnosti.“

„Opatrnost! Někdo je tak dlouho opatrný, až zapomene vůbec být statečný.“

Skupina stála na úzkém břehu. Stopař se opíral o pušku. Pažba spočívala na pobřežních kaménkách, ale hlaveň lovec svíral oběma rukama ve výši ramen. Když Jasper vyřkl toto nezasloužené a kruté obvinění, temně rudá tvář jeho přítele nezměnila ani o odstín barvu, ale mladík si všiml, jak pevně sevřely prsty ocelovou hlaveň. A to byl jediný projev Stopařova citu.

„Jsi mladý a máš horkou hlavu, Jaspere,“ odvětil lovec s důstojností, jež budila v posluchačích úctu k jeho mravní převaze, „ale já jsem strávil život v samých takových nebezpečích a na mou zkušenost a mé schopnosti neplatí mladická netrpělivost. Co se týče odvahy, Jaspere, nechci ti odpovědět hněvivým a hloupým slovem; vím, že ze svého stanoviska a při svých znalostech máš jistě pravdu, ale přijmi radu člověka, který bojoval s Mingy, když jsi byl ještě v peřince, a ví, že jejich lstivosti lze spíš čelit rozvahou než ukvapeností.“

„Prosím za prominutí, Stopaři,“ řekl kající Jasper a horlivě se chopil ruky, kterou mu lovec podal. „Urazil jsem člověka, o jehož srdci každý ví, že je pevné jako skály na březích jezera, když jde o dobrou věc.“

Stopařův obličej trochu potemněl a jeho slavnostní důstojnost, která se zcela přirozeně objevila, zas ustoupila vážné prostotě, příznačné pro všechny jeho city. Stiskl příteli ruku tak srdečně, jako by mezi nimi nebylo došlo k žádnému nedorozumění, a přísný výraz kolem očí vystřídala opět jeho obvyklá laskavost.

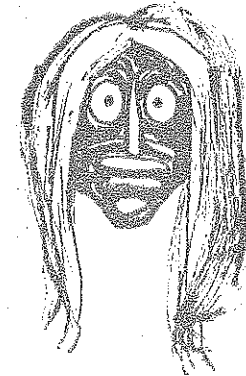
„Nic se nestalo, Jaspere,“ odpověděl se smíchem. Poklepání na rameno přerušilo jeho řeč. Mabel stála v kanoe a její pěkná pružná postava se s ladnou vážností nakláněla dopředu; prst měla na rtech, hlavu odvrácenou a čilé oči upírala k otvoru mezi větvemi. V jedné ruce držela rybářský prut a jeho koncem se dotkla Stopaře. Lovec sklonil hlavu k průhledu, u ně-

hož vědomě zůstal na číhané, a pak zašeptal Jasperovi:

„Proklatí Mingové! Do zbraně, přátelé, ale ležte klidně jako padlé stromy!“

Jasper přešel rychle, ale nehlučně ke kanoe a jemným násilím donutil Mabel, aby se celá ukryla. Ani jemu se však nepodařilo ji přimět, aby sklonila hlavu a nedívala se na nepřítel. Postavil se pak vedle ní s nabitou puškou připravenou ke střelbě. Lučihlav s Čingašgukem vlezli do skrýše a lehli si na číhanou jako hadi, s pažemi uvolněnými k boji. Lučihlavova žena sklonila hlavu mezi kolena, přikryla si ji kalikovým šatem a zůstala klidná a nehybná. Čap rozezpnul pouzdra obou pistolí u pasu, ale vypadal, jako by úplně ztratil orientaci. Stopař se nehýbal. Od počátku zaujal místo, odkud mohl bezpečně mířit listím a pozorovat pohyby nepřátel. Byl příliš pevný, než aby ho tak kritický okamžik vyvedl z rovnováhy.

Byla to vskutku napjatá chvíle. Právě když se Mabel dotkla vůdcova ramene, objevili se v zatáčce řeky, asi sto kroků od skrýše, tři Irokézové. Zůstali stát, aby prohlédli dolejší část řeky. Byli nazí až po pás, ozbrojeni k boji s nepřáteli a pomalování válečnými barvami. Zřejmě se nemohli rozhodnout, kterým směrem mají pronásledovat uprchlíky. Jeden ukazoval po proudu řeky, druhý proti a třetí na protější břeh. Byli na pochybách.

KAPITOLA 5

*Smrt je tam a sem se vrací,
všude smrt svou koná práci.*
SHELLEY

Nikdo v té chvíli ani nedýchal. Uprchlíci mohli usuzovat jen podle gestikulace pronásledovatelů a podle výkřiků, které Irokézům v zlosti a zklamání mimoděk unikly, co mají za lubem. Bylo jisté, že skupina, která zůstala v lese, se již vrátila po svých stopách. Všechno, co si slibovali od lsti se zapáleným ohněm, bylo teď už ztraceno. Ale o tom nyní nepřemýšleli; hrozilo jim bezprostřední nebezpečí, že je objeví Indiáni, kteří postupují po řece. To všechno si jasně, takřka pudově uvědomoval Stopař; chápal, že je třeba okamžitě se rozhodnout a že musejí jednat všichni shodně. Bez hluku k sobě přivolaal oba Indiány a Jaspera a šeptem jim sdělil, co zamýšlí.

„Musíme být připraveni,“ řekl. „Jsou to jen tři mizerní lovci skalpů, a nás je pět, přitom čtyři bojovníci ostřílení v podobných potyčkách. Sladká vodo, vezmi si na mušku toho chlapíka, který je pomalovaný jako smrt. Čingašguku, tobě dávám vůdce; Lučihlav musí sledovat mladého. Nesmíme si je splést, protože dvě kulky do jednoho těla by bylo hloupé plýtvání, když je v nebezpečí takové děvče jako seržantova dcera. Já budu v záloze, kdyby se náhodou objevil ještě čtvrtý ničema nebo kdyby někdo z vás měl nejistou ruku. Rozhodně nepalte dříve, než dám povel. Naše pušky se smí ozvat pouze v nejkrajnějším případě, protože ostatní darebáci jsou dosud v doslechu. Jaspere, můj hochu, jestli se něco z námi na břehu hne, vyrazíš pryč se seržantovou dcerou a popluješ k pevnosti, děj se co děj.“

Sotva dal Stopař tyto pokyny, nepřátelé se přiblížili, a tak bylo nezbytné zachovat naprosté ticho. Irokézové pomalu postupovali řečištěm po proudu; drželi se z opatrnosti blízko stromů sklánějících se nad hladinu, ale podle šustění listí a praskotu větví brzo poutníci poznali, že se v jejich bezprostřední blízkosti podél břehu pohybuje i druhá tlupa a že jde stejně rychle a souběžně se skupinou v řece. Mezi skutečným břehem a keři, které uprchlíci zasadili, se mohly obě skupinky spatřit. Zastavily se a jejich hovor se nesl přímo nad hlavami ukrytých poutníků, které chránily jen větve a listy stromů tak útlých, že se chvěly při každém závanu a trochu silnější vítr by je odfoukl. Naštěstí se

divoši z obou skupin, z vody i souše, na sebe dívali přes vrcholy stromků, a listí spolu tak splývalo, že nebudilo podezření. Snad právě opovážlivost, s jakou byl pořízen tento úkryt, je uchránila, že nebyli okamžitě odhaleni. Indiáni hovořili vážně a tlumeně, aby zabránili jakémukoli odposlouchání. Mluvili nářečím, kterému oba indiánští bojovníci rozuměli právě tak dobře jako Stopař. I Jasper valné části porozuměl.

„Stopa zmizela ve vodě,“ řekl jeden ze skupiny, jenž stál tak blízko umělého úkrytu uprchlíků, že ho mohli probodnout oštěpem na lososy, který ležel na dně Jasperova člunu. „Voda ji smyla, že by ji ani yankeeský ohař nenašel.“

„Bledé tváře odrazily od břehu v kanoích,“ odpověděl mluvčí na břehu.

„To není možné! Pušky našich bratrů dole na řece jsou přece přesné.“

Stopař pohlédl významně na Jaspera a ten stiskl zuby, aby mu neunikl ze rtů ani povzdech.

„Ať moji mladí muži ukáží, jestli mají orlí oči,“ řekl nejstarší z bojovníků, kteří se brodili vodou. „Jsme již celý měsíc na válečné stezce, a ukořistili jsme jen jeden skalp. Mají s sebou děvče a leckdo z našich statečných mužů potřebuje ženu.“

Mabel naštěstí unikl smysl těchto slov, ale Jasper se zamračil a tvář mu zlostí zrudla.

Divoši domluvili a uprchlíci v úkrytu slyšeli, jak hlouček na břehu rozhrnuje tise a opatrně keře a jde obezřele dál. Záhy i poslední přešel jejich úkryt, ale tři Indiáni ve vodě dosud stáli na místě. Ve válečně pomalovaných obličejích zhnuly jejich oči jako žhavé uhlíky. Prohlíželi si pátravě břeh. Po dvou nebo třech minutách i oni začali postupovat krok za krokem po proudu, jako by hledali ztracený předmět. Tak minuli umělou stěnu. Stopař otevřel ústa a rozesmál se svým srdečným, ale bezhlesým smíchem; tento dar přírody byl jeho osobitou zvláštností. Ale jásal předčasně. Poslední ze skupiny odcházejících divochů se právě v tom okamžiku ohlédl a najednou se zastavil. Jeho strnulé držení a upřený pohled okamžitě prozradily, že něco na stromcích vzbudilo jeho podezření.

Ukrytí přátelé měli štěstí, že to hroživé podezření pojal bojovník ještě mladý, který si teprve musel dobýt vážnosti. Věděl, že ve svých letech se musí chovat tise a skromně, a největší strach měl ze smíchu a pohrdání, jež by ho stihly pro falešný poplach. Proto nezavolal žádného ze svých druhů a vrátil se sám. Zatímco druzí šli dál po proudu, přiblížil se opatrně ke křovinám, na něž stále upíral pohled jako očarován. Některé listy na slunci trochu povadly a právě

tato nepatrná odchylka od přirozeného stavu upoutala bystré divochovo oko, neboť Indián osvědčuje obzvlášť na válečné stezce tak vycvičené a jemné smysly, že i sebenepatrnější maličkosti jej často vedou k vyhlédnutí cíli.

Také proto, že jeho pozornost vzbudila změna tak malá, neřekl Irokéz svým druhům, co objevil. Jestli opravdu něco najde, bude jeho sláva tím větší, když se o ni nebude s nikým dělit. A když nic nenajde, vyhne se snad aspoň posměchu, z něhož má každý mladý Indián takový strach. Ale hrozilo mu nebezpečí, že bude přepaden, a na to je divošský válečník velmi citlivý; přibližoval se tedy pomalu a opatrně. Tím se opozdil a obě skupiny Indiánů již postoupily o padesát nebo šedesát metrů dál po proudu, než se zase přiblížil ke Stopařovým stromkům, aby si je vlastní rukou ohmatal. I v této situaci celá skupina z úkrytu upřeně sledovala měnící se tvář mladého Irokéze, zmítanou protikladnými city. Nejprve to byla dychtivá naděje, že dosáhne úspěchu tam, kde nepořídili ani ti nejzkušenější z jeho kmene, a že dobude takové slávy, jaká zřídka padne do klína mladíku jeho věku nebo bojovníku, jenž je poprvé na válečné stezce. Pak přišly pochybnosti, když se mu zdálo, že pokleslé listí se opět narovná a ožívá ve chvění větru. Ale předtucha skrytého nebezpečí ho vzrušovala a výmluvně se odrážela v jeho tváři. Horko změnilo keře vsazené do vody tak nepatrně, že když Irokéz skutečně sáhl po listech, myslel, že se zmylil. Ale protože každý člověk nedůvěřuje tak dlouho, dokud si dostatečně nevyjasní své pochybnosti, rozhrnul mladý bojovník opatrně větve a postoupil o krok do nitra skryše. Vtom spatřil ukryté postavy podobné nehybným sochám. Tichý výkřik, lehký skok a planoucí zrak nebylo možno ještě ani zaslechnout nebo spatřit, když Čingašguk už zdvihl paži a jeho tomahavk dopadl na oholenou nepřítelovu lebku. Irokéz divoce zamával rukama, uskočil dozadu a dopadl do vody v místě, odkud proud rychle strhl jeho tělo. Delaware se marně vrhl za ním, aby ho chytil za paži a získal jeho skalp. Vířící řeka se zbarvila krví a odnášela zmítající se břímě.

To všechno se zběhlo v necelé minutě. Události se odehrály tak náhle a nečekaně, že člověk méně zvyklý na válku v lese než Stopař a jeho druhové byl by na rozpacích, co má dělat.

„Nesmíme ztrácet ani chvíli,“ řekl Jasper vážně tlumeným hlasem a přitom rychle rozhrnul větve. „Dělejte to, co já, pane Cape, jestli chcete zachránit svou neteř; a vy, Mabel, si lehněte na dno kanoe.“

Ještě nedomluvil a již se chopil přídě člunu a vlekl jej

podél břehu. Brodil se vodou a Cap mu zezadu pomáhal. Drželi se co nejtěsněji u břehu, aby je neviděli divoši zdola, a snažili se dostat za horní zákrut řeky, který by je skryl před nepřítelem. Stopařova kanoe byla blíž u břehu, a proto odplula druhá. Delaware vyskočil na úzký pobřežní svah a zmizel v lese. Měl za úkol dávat tam pozor na nepřítele. Lučihlav pokynul svému bílému druhu, aby se chopil přídě a následoval Jaspera. Bylo to všechno dílo okamžiku; ale když Stopař dospěl k proudu, který ubíhal kolem říčního zákrutu, pocítil najednou změnu v tíze člunu, jež vlekl. Ohlédl se a zjistil, že Tuskaror a jeho žena ho opustili. Hlavou mu bleskla myšlenka na zradu, ale nebylo času nazbyt. Bědování, které sem dolehlo od dolní indiánské skupiny, oznamovalo, že tělo mladého Irokéze už doplulo k místu, kam došli jeho druhové. Zarachotila puška a Stopař spatřil, že Jasper se už dostal za zákrut a pluje přes řeku, vzpřímen na zádi. Cap seděl vpředu a oba hnali lehký člun mocnými údery pádel. Stačil jediný pohled, hlavou bleskl nápad — a Stopař, který byl tak zkušený, že postihl každý obrat boje v pohraničních lesích, už jednal. Naskočil na záď své kanoe a silnými odrazy ji hnál po proudu. Začal rovněž přeplovat na druhý břeh, ale mnohem níže než jeho přítel, jako by chtěl vystavit nepřítelům vlastní tělo, protože velmi dobře věděl, že jejich touha po skalpu bude silnější než ostatní city.

„Drž se co nejvýše proti proudu, Jaspere,“ volal, rozrážeje vodu dlouhými, pravidelnými, vydatnými údery pádla. „Drž se proti proudu a miř k olším na protějším břehu. Chraň hlavně seržantovu dceru a zlotřilé Mingy nech na starosti mně a Hadovi.“

Jasper zamával pádlem, že rozumí. V krátkém sledu se ozývala rána za ranou a všechny teď měly za cíl osamělého muže v bližší kanoi.

„Jen si vyplývejte střelivo, hlupáci,“ řekl Stopař, který si zvykl na samomluvu, protože pobýval dlouho sám v lesích. „Jen si vyplývejte střelivo na nejistý

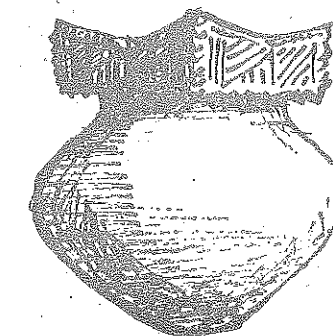
cíl a dopřejte mi času, abych se dostal přes řeku co nejdál od vás. Nebudu vám spílat jako Delaware nebo Mohykán, jsem běloch, ne Indián, a nesluší se, aby se bílý bojovník vychloubal v bitvě, ale mohu vám říci, že nejste lepší než měšťtí floutkové, kteří střílejí v parku na vrabce. Tohle už bylo něco,“ poznamenal a pohodil hlavou dozadu, když mu střela strhla kadeř vlasů nad skrání. „Ale kulka, která jen o palec mine cíl, je právě tak zbytečná jako střela, která nebyla vůbec vystřelena. Výborně jsi to provedl, Jaspere, seržantovu dceru musíme zachránit, i kdybychom se měli vrátit bez skalpů.“

Stopař se dostal v té chvíli doprostřed řeky, téměř do jedné čáry s nepřáteli, ale druhá kanoe, poháněná silnými pažemi Jaspera a Capa, již téměř dosáhla druhého břehu přesně na určeném místě. Starý námožník teď hrál dobře svoji roli. Byl ve svém živlu, měl upřímně rád neteř i sebe a přivykl boji, třebaže docela jinému. Ještě několik úderů pádel a kanoe vletěla do křovin. Jasper rychle pobídl Mabel, aby vystoupila, a pro tentokrát byli všichni tři prchající v bezpečí.

Ale Stopař v bezpečí nebyl. Pro svou obětavost a odvahu se přespříliš vystavil nepřítelům. Jeho postavení se ještě zhoršilo, protože proud ho k nim zanesl nejbliž právě ve chvíli, kdy skupina, která šla lesem, přispěchala na břeh a přidala se k těm, kteří dosud stáli ve vodě. Oswego bylo v těch místech široké sotva dvě stě metrů, takže kanoe uprostřed řeky byla jen sto metrů vzdálena od ustavičně pálcících pušek a skýtala docela snadný terč.

V tomto okamžiku pomáhala Stopaři jeho síla a obratnost. Věděl, že se vyhne přímému nebezpečí, bude-li stále v pohybu, neboť nehybný předmět by zasáhla na tuto vzdálenost téměř každá kulka. Ale pohyb sám nestačil. Kdyby se plavil stále v jednom směru, jeho nepřítel, zvyklý střílet na prchající zvěř, by jistě věděl, jak mířit, aby ho zasáhl. Musel proto neustále měnit směr kanoe — chvíli letěl s proudem jako šíp, a v nejbližším okamžiku zas napříč. Naštěstí Irokézové nemohli ve vodě nabíjet a těm, co stáli na pevné půdě, nedovolovaly keře vrubit břehy, aby měli uprchlíka stále na mušce. A tak když Irokézové vystřelili své první náboje, urazil Stopař už hezký kus cesty jak po proudu, tak i k druhému břehu řeky. Tu se náhle objevilo nové nebezpečí — nepřátelská skupina, která zůstala v záloze níže, aby střežila řeku.

Byla to indiánská hlídka asi deseti mužů, o níž se krátce předtím Irokézové zmínili. Svému krvavému řemeslu rozuměli dobře, a postavili se proto na místě,

kde řeka uhání mezi skalami přes mělčiny a slapy. Stopař věděl, že když vpluje do peřeje, dostane se k irokézské záloze, neboť proud byl nezdolatelný a skály mu nedovolí jinudy bezpečně proplout. Jeho pokus by pravděpodobně skončil smrtí nebo zajetím. Snažil se tedy ze všech sil dosáhnout západního břehu, poněvadž všichni nepřátelé číhali na východním. Ale bylo to nad lidské síly. Kdyby se pokoušel vzepřít se proudem, byl by zpomalil pohyb člunu a stal by se jistým cílem. V tomto kritickém okamžiku dospěl lovec se svou obvyklou pohotovostí k novému rozhodnutí a ihned učinil, co bylo třeba. Místo aby se hleděl dostat k úžině mezi skalami, zamířil k nejmělkčí části řeky. Když tam doplul, vzal ručnici a vak, skočil do vody a začal se brodit od skály k západnímu břehu. Kanoie zavířila v divokém proudě, až nakonec narazila na břeh několik metrů od místa, kde číhali Irokézové.

Ale nebezpečí pro Stopaře dosud nepominulo. V prvním okamžiku zůstali nepřátelé stát a obdivovali se jeho pohotovosti a odvaze, jichž si Indiáni tolik vážili. Ale touha po pomstě a žádostivost získat nejcennější trofej brzy přemohly chvilkový obdiv a vytrhly je ze strnutí. V hukotu řeky najednou zarachotily o překot ručnice a kulky začaly hvízdát kolem hlavy prchajícího. Přesto se Stopař prodíral nerušeně dál, jako by mu život chránilo nějaké kouzlo. Jeho hrubý hraničářský oděv byl již na mnoha místech prostřelen, ale na kůži neměl ještě ani škrábnutí.

Musel se několikrát brodit vodou, která mu sahala skoro až po ramena, a přitom držet pušku a střelivo nad divokým proudem, takže se brzo unavil a byl rád, když se mohl zastavit u balvanu nebo spíše u skalky, která vyčnívala nad vodu. Schoval se vždy za kámen a položil si na něj ruzek s prachem. Získal tak aspoň částečnou ochranu. Západní břeh byl odtud vzdálen jen patnáct metrů, ale podle rych-

lého temného proudu, který se hnál mezi skalkou a břehem, viděl Stopař jasně, že zbytek cesty musí přeplavat.

V palbě teď nastala krátká přestávka, protože se Indiáni shromáždili kolem kanoie, objevili v ní pádla a teď se chystali řeku přeplout.

„Stopaři,“ ozval se hlas z nejbližšího křoví na západním břehu.

„Co chceš, Jaspere?“

„Vydrž — přátelé jsou blízko a ani jeden drzý Mingo nepřejde beztrestně řeku. Nebylo by lépe, kdybys nechal ručnici na skále a přeplaval k nám, než ti darebáci vyrazí?“

„Správný lovec neopustí pušku, dokud má trochu prachu v ruzku a kulku v brašně. Ještě jsem dnes nenatáhl kohoutek, Sladká vodo, a nechci se rozloučit s těmi ničemy, dokud jim nenechám památku. Trochu vody mým nohám neuškodí. Vidím tam mezi těmi darebáky černou ovci Lučihlava a chci mu poslat zaslouženou odměnu. Doufám, Jaspere, že jsi až sem na dostřel jejich kulek nepřivedl seržantovu dceru?“

„Je v bezpečí, aspoň nyní, ale všechno závisí na tom, jestli udržíme nepřátele na druhém břehu. Teď už jistě vědí, jak jsme slabí. Jestli přeplují, jistě jich část zůstane na druhém břehu.“

„Kanoím rozumíš, hochu, lépe než já, ačkoliv bych si troufal pádlovat o závod i s nejzdatnějším lovcem lososů z kmene Mingů. Když přeplují pod peřejemi, proč bychom my nemohli přejet v klidné vodě nad nimi a hrát si s nimi na kočku a myš?“

„Protože jich část zůstane na druhém břehu, jak jsem říkal, a pak, vystavil bys Mabel irokézským puškám.“

„Seržantovu dceru musíme zachránit,“ odpověděl vůdce klidně, ale energicky. „Máš pravdu, Jaspere, nemůžeme si dovolit, aby nastavila svou pěknou hlavičku nebo svou postavu, ladnou jako proutek, Min-

gově pušce. Co tedy uděláme? Jestli to půjde, musíme jim aspoň hodinu nebo dvě bránit, aby nepřepulí, a až bude tma, to už bude na nás, abychom ukázali, co dovedeme.“

„Souhlasím s tebou, Stopaři, jen jestli se to dá provést. Je nás na to dost?“

„Pochybují, že by některý rudoch dokázal přeplout řeku proti hlavním takových dvou puškám, jako je tvá a má. Nechci se chvástat, Jaspere, ale po celé hranici je známo, že Zvěrobijka nikdy nechybí.“

„Kdekdo široko daleko zná tvou obratnost, Stopaři,

ale potřebuješ čas, než nabiješ, a pak, nejsi na souši, kde bys byl dobře kryt a mohl využívat výhod, na které jsi zvyklý. Kdybys měl naši kanoi, dostal bys na břeh se suchou puškou?“

„Může orel létat, Jaspere?“ zasmál se Stopař svým obvyklým smíchem a ohlédl se. „Ale nebylo by rozumné, aby ses vydával na řeku. Ti lotři si zas už vzpomněli na prach a kulky.“

„Dá se to provést bez nebezpečí; pan Cap šel ke kanoi a hodil do vody větve, aby vyzkoušel směr proudu k tvé skále. Podívej se, větve už pluje. Jestli se k tobě

dobře dostane, zamávej, a Cap pošle člun. A kdybys náhodou kanoi minul, dolejší vír ji otočí zpátky a zas ji najdu.“

Než Jasper domluvil, objevila se plující větev; stále rychleji ji proud unášel k Stopařovi. Lovce ji zachytil a zvedl do vzduchu na znamení zdaru. Cap porozuměl signálu a ihned pustil kanoi do proudu. Provedl to s pravou námořnickou opatrností a zručností. Člun plul týměž směrem jako větev a v minutě jej Stopař zadržel.

„Tohle byl nápad pravého hraničáře, Jaspere,“ zasmál se Stopař, „tvoje povaha tě táhne k vodě, jako moje k lesům. Teď ať si zlotřilí Mingové zavaří pušky a vystřílejí zbytek střeliva — mají poslední příležitost zasáhnout mě nekrytého.“

„Ne, odstrč kanoi napříč proudem ke břehu a polož se do ní,“ řekl Jasper horlivě, „nevzdávej se zbytečně v nebezpečí.“

„Rád stojím nepříteli tváří v tvář jako muž, zvláště když mi sám dává příklad,“ odpověděl Stopař hrdě. „Nenarodil jsem se jako rudoch, a běloch má raději otevřený boj než zákeřný.“

„A Mabel?“

„Pravda, hochu, pravda, seržantovu dceru musíme zachránit. Jak říkáš, zbytečně se vydává nebezpečí jen chlapec. Myslíš, že chytneš kanoi tam, kde stojíš?“

„Určitě, jestli ji hodně odstrčíš.“

Stopař odrazil člun. Lehká kanoe přelétla krátkou vzdálenost a Jasper ji u břehu chytil. Připevnit kanoi a zaujmout vhodné kryté postavení bylo pro oba přátele dílem okamžiku. Pak si potřásli srdečně rukama, jako by se setkali po dlouhé době.

„Teď, Jaspere, uvidíme, jestli se některý Mingo odváží přeplout Oswego v dosahu Zvěrobijky. Ty možná zručněji zacházíš s veslem, pádlem a plachtou než s puškou, ale máš mužné srdce a pevnou ruku a to něco v boji znamená.“

„Budu hájit Mabel,“ odpověděl Jasper klidně.

„Ano, musíme seržantovu dceru zachránit. Vždycky jsem tě, hochu, měl rád, ale teď tě mám ještě raději, že myslíš na slabou dívku, když budeš potřebovat všechnu svou odvalu. Podívej se, Jaspere, tři ničemovalé právě lezou do kanoe. Jistě si myslí, že jsme utekli, jinak by neměli takovou odvalu, a k tomu před hlavní Zvěrobijky.“

Irokézové měli skutečně chuť přeplout řeku. Protože se Stopař a ostatní dobře skryli, začali si jejich nepřátelé myslet, že uprchli. Většina bělochů by to udělala; ale Mabel chránili muži příliš dobře znalí zákonů lesní války, než aby opomenuli hájit jediný přechod

přes řeku, který jim teď skýtal aspoň jakousi záštitu. Jak řekl Stopař, byli v člunu tři bojovníci. Dva klečeli s puškami připraveni k smrtícímu výstřelu, třetí stál na zádi a pádloval. V této sestavě odrazili od břehu, ale nejdřív vytáhli kanoi vysoko proti proudu, kde byla nad peřejemi poměrně klidná voda. Indián, který řídil člun, byl zřejmě velmi obratný, neboť poháněl lehkou loďku dlouhými mocnými údery pádla, až klouzala po klidné hladině jako pírkó.

„Mám vystřelit?“ zašeptal Jasper rozechvělý netrpělivostí.

„Ještě ne, hochu, ještě ne. Jsou jen tři, a jestli pan Cap dovede zacházet s bouchačkami, které má za pasem, můžeme je nechat přistát a tím získáme kanoi zpátky.“

„Ale Mabel...“

„Neboj se o seržantovu dceru. Ukryl jsi ji přece bezpečně v dutém stromě a otvor jsi důkladně zakryl ostružiním. Jestli jsi opravdu tak dobře zahladil stopy, jak tvrdíš, může se tam děvče skrývat měsíc a vysmívat se Mingům.“

„Na to nemůžeme nikdy úplně spoléhat. Raději bych ji přivedl blíž k našemu úkrytu.“

„Proč, Sladká vodo? Aby svou hezkou hlavičku a tlukoucí srdce nastavila létajícím kulkám? Ne, tam je jí líp, je tam bezpečnější.“

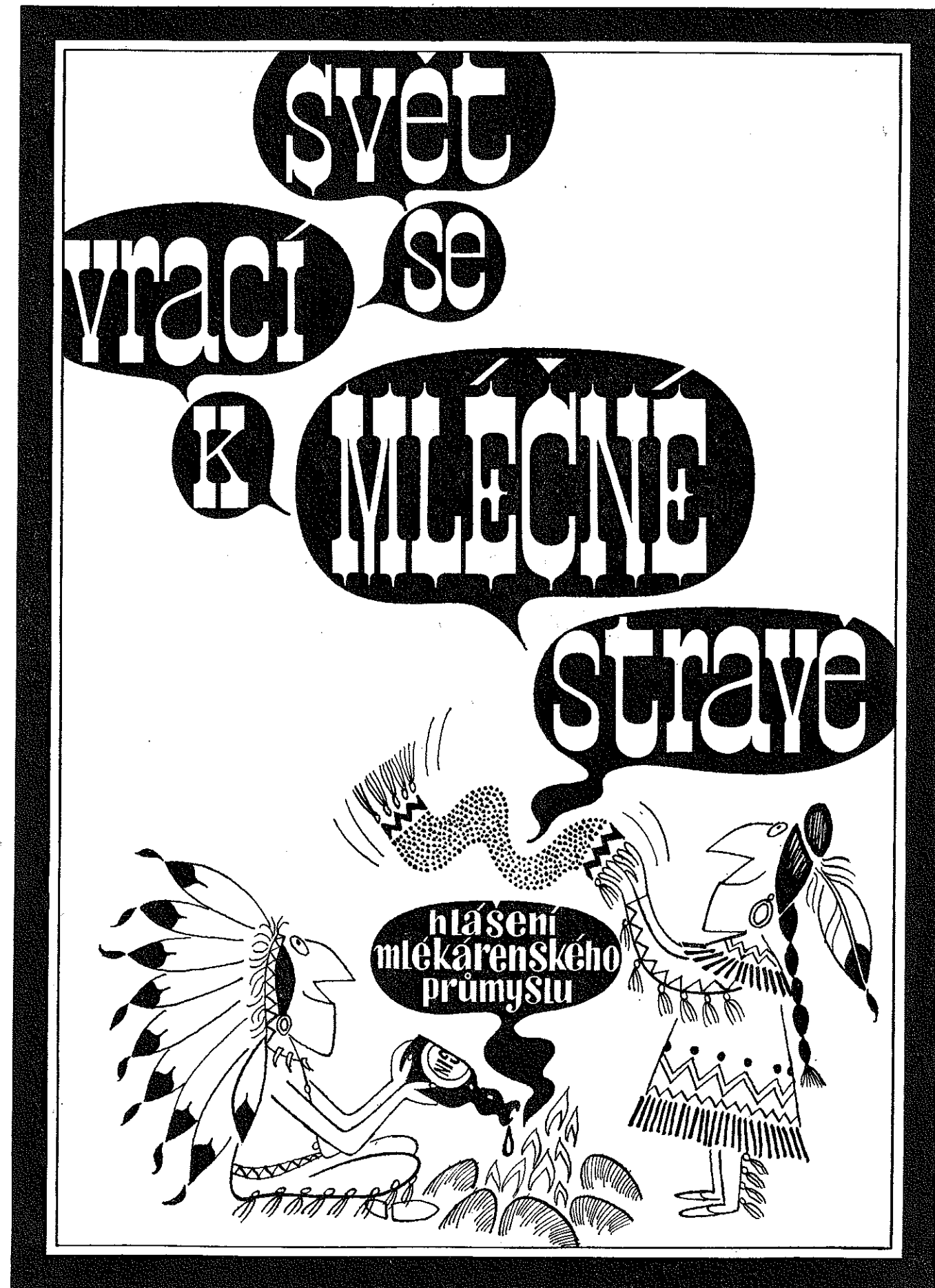
„To nikdy nevíme docela jistě. Mysleli jsme si, že jsme za křovinami v bezpečí, a viděl jsi, že nás přece objevili.“

„Ale ničemný Mingo zaplatil za svou zvědavost, jako brzy zaplatí i tihle darebáci.“

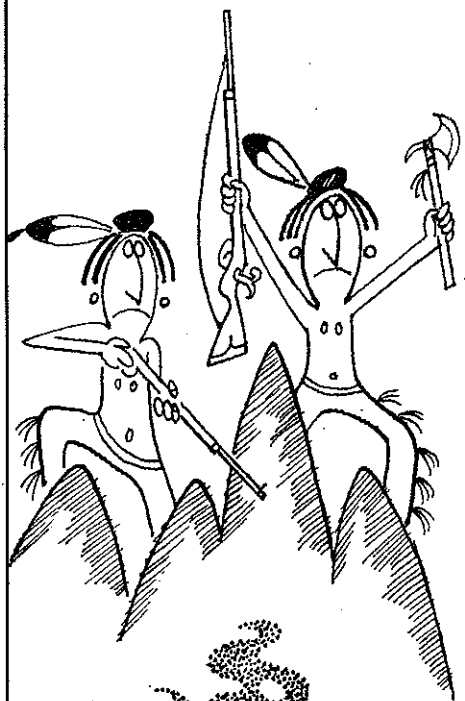
Stopař ztichl, neboť v tom okamžiku uslyšeli ostrou ránu z pušky; Indián na zádi člunu se vymrštil do výšky a spadl do vody i s pádlem v ruce. Slabý obláček kouře se vznesl nad křovinami na východním břehu a brzy se rozplynul.

„To zasyčel Had,“ zvolal radostně Stopař. „Smělejší odvážnější a opravdovější srdce nikdy netlouklo v hrudi Delawarově. Mrzí mě, že zasáhl, ale nemohl znát naše postavení.“

Když člun ztratil kormidelníka, stočil se po proudu a zakrátko jej vtáhly peřeje. Oba zbylí divoši, úplně bezmocní, se zděšeně rozhlíželi, ale nemohli vzdorovat síle živlu. Čingašguk měl štěstí, že Irokézové napjatě pozorovali svoje druhy v člunu, jinak by byl sotva unikl. Nikdo z nepřátel se ani nepohnul, jen když se chtěl lépe kryt. Všichni sledovali upřeně zbylé rudochy. V okamžiku zavířila kanoe v peřejích, zmítána sem a tam; oba divoši se natáhli na dně, neboť jen tak mohli zachovat rovnováhu. Ale nebylo jim to mnoho platné. Lehký člun narazil na skálu,

Náše poslední
naděje šire!
MILKO
prodlužuje
mláďi

Mlékárenský průmysl